

מִשָּׁנָב לַדָּף מִשָּׁנָב לְעֵתוֹת בְּצָרָה: יא וַיִּבְטְחוּ בָּךְ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עֹזְבֶ֑תָ
 הַרְשִׁיף יְהוָה יְהוָה: יב זְמִירוֹ לַיהוָה: יג יֹשֵׁב צִיּוֹן הִגִּידוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
 יד כִּי הִרְשָׁה דְמַיִם אוֹתָם זָכַר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת (עֲנִיִּים) עֲנִיִּים: יו תִּנְנֵנִי יְהוָה: יז
 רֹאה עֲנִי מִשְׁנָאֵי מְרוֹמָמֵי מִשְׁעָרֵי מוֹת: יח לְמַעַן אֲסַפְּרָה כָּל תַּחֲלָתוֹךָ בְּשַׁעֲרֵי
 בֵּת צִיּוֹן אֲנִילָה בִּישׁוּעָתֶךָ: יט טָבְעוּ גוֹיִם בְּשַׁחַת עָשׂוּ בְּרִשְׁתָּהּ זֶה טָמְנָה נִלְבְּדָה
 רִגְלָם: כו נִדְעָה יְהוָה: כא מִשְׁפָּט עָשָׂה בַּפֶּעַל בְּפִי נִקְּשׂ רִשְׁעֵי הַגִּזְיוֹן סָלַח:
 כב יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שָׁכְחֵי אֱלֹהִים: כג כִּי לֹא לְנִצָּחַ וַיִּשְׁכַּח
 אֲבִיוֹן תִּקְנֹת (עֲנִיִּים) עֲנִיִּים הַנֶּאֱבָר לְעַד: כד קוֹמָה יְהוָה: כה אֵל יַעֲזֵב אֲנֹשׁ וַיִּשְׁפָּטוּ
 גוֹיִם עַל פְּנֵיהֶם: כו שִׁיתָה יְהוָה: כז מוֹרָה לָהֶם יִדְעוּ גוֹיִם אֲנֹשׁ הִמָּה סָלַח:

— זוהר תהלים —

אֲנֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו' וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט
 מְאֹלָהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְגו' ה'
 אֲדַנִּינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ.
 בְּמִשְׁמְרָה הַשְּׁנִיָּה נוֹשָׂאִים שִׁירָה אוֹתָם
 שְׁנִקְרָאִים מְלֹאכִים וַחֲשַׁמְלִים וְאֶרְאָלִים,
 וּמָה אוֹמְרִים? (שם כט) הָבֹו לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים.
 בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה מִמֶּשׁ, עַד שְׁמִסְתֵּימַת
 מִשְׁמְרָה שְׁנִיָּה, שְׂאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְסַתְּכָל בְּעֵדֶן מִמֶּשׁ, שְׁגַנְזוּ
 לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא, פּוֹתְחִים חֵיוֹת
 הַקֶּדֶשׁ, וְאַחֲרֵיהֶם שְׂרָפִים וְאוֹפְנִים
 וְכַרוֹבִים, וְאוֹמְרִים (שם לא) מָה רַב טוֹבְךָ
 אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ, (שם סח ה) סִלּוֹ לְרֹכֵב
 בְּעֵרְבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ. בְּתַחֲלִילַת הַמִּשְׁמֶרֶת
 הַשְּׁלִישִׁית נוֹשָׂאִים שִׁירָה אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים
 אֱלֹהִים, וְאוֹמְרִים (תהלים ט) וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב
 וְגו'. כְּשֶׁבֵּא הַבְּקָר, פּוֹתְחִים הַשְּׁמַיִם
 וְאוֹמְרִים (שם יט) הַשְּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל
 וְגו'. כּוֹכְבֵי בֶקֶר אוֹמְרִים (שם קמז) מוֹנֵה
 מִסְפָּר לְכוֹכְבִים וְגו', גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כֹּחַ.

אֲנֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו' וַתַּחֲסְרֵהוּ מַעַט
 מְאֹלָהִים וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְגו' ה'
 אֲדַנִּינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ.
 בְּמִשְׁמְרָה הַשְּׁנִיָּה נוֹשָׂאִים שִׁירָה אוֹתָם
 שְׁנִקְרָאִים מְלֹאכִים וַחֲשַׁמְלִים וְאֶרְאָלִים,
 וּמָה אוֹמְרִים? (שם כט) הָבֹו לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים.
 בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה מִמֶּשׁ, עַד שְׁמִסְתֵּימַת
 מִשְׁמְרָה שְׁנִיָּה, שְׂאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְסַתְּכָל בְּעֵדֶן מִמֶּשׁ, שְׁגַנְזוּ
 לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא, פּוֹתְחִים חֵיוֹת
 הַקֶּדֶשׁ, וְאַחֲרֵיהֶם שְׂרָפִים וְאוֹפְנִים
 וְכַרוֹבִים, וְאוֹמְרִים (שם לא) מָה רַב טוֹבְךָ
 אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ, (שם סח ה) סִלּוֹ לְרֹכֵב
 בְּעֵרְבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ. בְּתַחֲלִילַת הַמִּשְׁמֶרֶת
 הַשְּׁלִישִׁית נוֹשָׂאִים שִׁירָה אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים
 אֱלֹהִים, וְאוֹמְרִים (תהלים ט) וְה' לְעוֹלָם יֹשֵׁב
 וְגו'. כְּשֶׁבֵּא הַבְּקָר, פּוֹתְחִים הַשְּׁמַיִם
 וְאוֹמְרִים (שם יט) הַשְּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל
 וְגו'. כּוֹכְבֵי בֶקֶר אוֹמְרִים (שם קמז) מוֹנֵה
 מִסְפָּר לְכוֹכְבִים וְגו', גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כֹּחַ.

אֲמִירַת וַיְהִי נֵעַם בְּמוֹצָאֵי שְׁבֹתוֹת

יִשׁוּבוּ רִשְׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שָׁכְחֵי
 אֱלֹהִים (ט, יח): [זוהר שמות 9' ויקהל
 (דף ר"ג)] בְּשַׁעַת שְׁפוֹתְחִים יִשְׂרָאֵל "וַיְהִי
 נֵעַם" וְסִדֵּר הַקֶּדֶשׁ, כָּל אוֹתָם רִשְׁעֵי
 הַגִּיהֵנִם פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם
 יִשְׂרָאֵל, הָעַם הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרִיכֶם הַצַּדִּיקִים
 הַשׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה. אוֹי לְרִשְׁעִים
 שְׁלֹא זָכוּ לְשֹׁמֵר תּוֹרָה. אִזְ דּוּמ"ה מְקַדִּים,
 וּמִתְעוֹרֵר כְּרוֹז וְאוֹמֵר: (שם ט) 'יִשׁוּבוּ
 רִשְׁעִים לְשִׂאוֹלָה כָּל גּוֹיִם שָׁכְחֵי אֱלֹהִים'.
 וְכָל קְבוּצוֹת הַרוּחוֹת הַלְלוּ טוֹרְדוֹת אוֹתָם
 בְּגִיהֵנִם, וְאֵין מִי שְׁמַרְחֵם עֲלֵיהֶם. אֲשֶׁרִיכֶם
 כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁבֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמַעֲנִיגִים
 אֶת אוֹתוֹ הַעֲנֵג שְׁשׁוּרָה מְלַמְעָלָה, כְּפִי
 שְׂאֵם רְנוּ.

ב לחודש

א לָמָּה יְהוָה־הַיְהוָה תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה: ב בְּנִאֲוֹת רָשָׁע יִדְלַק עֵינִי וַתִּפְשֹׁוּ בְּמִזְמוֹתַי זֹו חֲשָׁבוּ: ג כִּי חָלַל רָשָׁע עַל תַּאֲוֹת נַפְשׁוֹ וּבִצְעַי בְּרַף נֶאֱיִן יְהוָה־הַיְהוָה: ד רָשָׁע פִּגְמָה אִפּוּ כֹל יִדְרֹשׁ אֵין אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} כֹּל מִזְמוֹתָיו: ה יַחֲלוּ (דרכו) דְרָכָיו בְּכֹל עֵת מָרוֹם מִשְׁפָּטָי מִנְגִדוּ כֹל צוֹרְרָיו וַיִּפֹּחַ בָּהֶם: ו אָמַר בְּלִבּוֹ כֹּל אֲמוֹנֵי לְדָר וְדָר אֲשֶׁר לֹא כָרַע: ז אֱלֹה פִּיהוּ מְלֵא וּמְרִמּוֹת וַתֵּךְ תַּחַת לְשׁוֹנוֹ עָמַל וְאָנֹן: ח יֹשֵׁב בְּמֵאֲרֵב חֲצִירִים בְּמִסְתָּרִים יַחְגֹּג נָקִי עֵינָיו לְחֻלְכָּה יִצְפְּנוּ: ט יֹאֲרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה כִּסְפָּה יֹאֲרֵב לְחִטּוֹף עֵינֵי יַחְטֹף עֵינֵי בְּמִשְׁכּוֹ בְרִשְׁתּוֹ: י (ודכה) יִדְכֶּה יִשַׁח וְנִפְלַ בְּעֵצוֹמָיו (חלכאים) חֵיל בָּאִים:

— — — — — שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים — — — — —

למי שיש לו שונאים

למה ה' תעמוד וגו' (י, א): [שימוש תהלים לפרק י] למאן דאית ביה שד קח קדרה חדשה ותמלא אותו מים שאובים ותתן בה שמן זית ותלחש עליו זה המזמור ט' פעמים וירחץ במים ההם כל גופו. ושם שלו הוא אל מן. א' מן "אלה פיהו, ל' מן "למה, מ' מן "עניים, ן מן אנוש מן הארץ. ואמור. יהי רצון מלפניך אל מן שתסיר כל חולי וכל שד מגוף (פלוגי) מעתה ועד עולם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה. בְּשַׁעַי שְׁחָטָאֵי הַעוֹלָם גּוֹרְמִים, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וּבְנֵי אָדָם צוֹנְחִים וּמוֹרִידִים דְּמַעוֹת וְאֵין מִי שִׁישְׁגִיחַ עֲלֵיהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהוּא עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְנִמְנַעַת מֵהֶם תְּשׁוּבָה, וְאִז כְּתוּב וּכְרַב גְּאוּנָה תִּהְרַס קְמִיךְ.

אין עני אלא עני מהתורה וממצוותיה

יֹאֲרֵב בְּמִסְתָּר כְּאֲרִיָּה כִּסְפָּה יֹאֲרֵב לְחִטּוֹף עֵינֵי (י, ט): [זוהר חדש- תקונא קדמא (דף קכח).] וְאֵם תֹּאמַר, הֲרִי פְרִשׁוּהָ רַבּוּתֵינוּ שְׂאֲנֵשִׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה הֲרַגּוּ אֵת הָאֲרִיָּה שֶׁל הַעֲבוּדָה זָרָה שֶׁהוּא יִצְרַ הָרַע, דְּמִינוּ כְּאֲרִיָּה, עָלָיו אָמַר דָּוִד (תהלים י)

מתי כביכול הקב"ה מתעלם בעת צרה

לָמָּה ה' תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה (י, א): [זוהר שמות פ' בשלח (דף ט"ח):] זֶהוּ זֶה שְׁכַתּוּב, עַל מָה אֲבָדָה הָאָרֶץ וְגו', וַיֹּאמֶר ה' עַל עֲזָבְכֶם אֵת תּוֹרָתִי. שֶׁהָרִי כֹּל זִמְן שִׁישְׁרָאֵל יִשְׁתַּדְּלוּ בַתּוֹרָה, נִשְׁפָּר כַּח וְתִקְפֶם שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב יְמִינָךְ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדַּאי כִּף הוּא, שְׁכַל זִמְן שְׁקוּלָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַע בְּבִתֵּי כְּנַסְיוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת וְכו', כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינּוּ (בראשית כז) הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב. וְאֵם לֹא, אִז הַיְדִים יְדֵי עֲשׂוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנּוּ. וּכְרַב גְּאוּנָה תִּהְרַס קְמִיךְ. רַבִּי חֲזַקְיָה פִּתַח וְאָמַר, (תהלים י) 'לָמָּה ה' תַעֲמֹד

יא אָמַר בְּלִבּוֹ שָׁכַח אֶל הַסְּתִיר פָּנָיו כִּל רָאָה לְנִצְחָה: יב קוֹמָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵל
 נִשְׂא יָדָךְ אֶל תְּשֻׁבָה (עניים) עֲנִיִּים: יג עַל מָה נֶאֱמַר רִשְׁעֵי אֱלֹהִים תִּתְּנֵם בְּלִבּוֹ
 לֹא תִדְרָשׁ: יד רָאִתָּה כִּי אָתָּה עָמַל וְכַעַס תִּבְיֵשׁ לְתַת בְּיָדְךָ עֲלֶיךָ יַעֲזֹב חֲלֻכָה
 יתּוֹם אָתָּה חַיִּיתָ עוֹזֵר: טו שָׁבֵר זֹרַע רִשְׁעֵי וְרַע תִּדְרֹשׁ רִשְׁעוֹ כִּל תִּמְצָא:
 טז יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ עוֹלָם וְעַד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאֲרֶצוֹ: יז תִּתְּנֵם עֲנִיִּים שְׁמַעְתָּ יְהוָה
 תִּכְוִן לִבָּם תִּקְשִׁיב אֲזַנְךָ: יח לִשְׁפֹט יתּוֹם וְיָדָךְ כִּל יוֹסִיף עוֹד לְעֶרְץ אֲנוּשׁ
 מִן הָאָרֶץ:

 זוהר תהלים

פ' בראשית (דף טז.) [שנינו] כתוב ה' מלך
 ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד. ה' מלך
 - למעלה. ה' מלך - באמצע. ה' ימלוך
 - למטה. רבי אחא אמר, ה' [נ"א: זו
 החכמה העליונה] מלך - זה עולם העליון
 שהוא העולם הבא. ה' מלך - זו
 תפארת ישראל. ה' ימלוך - זה ארון
 הברית [נ"א: ר' אחא אמר, ה' מלך זו חכמה
 עליונה, ה' מלך זה עולם העליון שהוא עולם
 הבא, ה' ימלוך זו תפארת ישראל]. בא זמן
 אחר דוד והחזיר אותם מלמטה
 למעלה, ואמר (תהלים י) 'ה' מלך עולם
 ועד'. ה' מלך - למטה. עולם - באמצע.
 ועד - למעלה. ששם התועדות וקיום
 ושלמות הכל. מלך - למעלה. ימלוך -
 למטה.

'יארכ במסתור כאריה בספה יארכ לחטוף
 עני, ואין עני אלא עני מהתורה
 וממצוותיה. משום שעתידים להיות
 ישראל בדיחק בגלות, וכדי שלא יהיו
 טועים בו בכבוד המס ובכבוד המלאכה
 באבוד הדעת, הרגו אותו. וכדי שלא
 יתפשטו בעריות, סמאו את עיני יצר הרע
 של בני אדם, ופרשוהו שאריה של עבודה
 זרה, כשתפסו אותו בנימה אחת של נשר
 ממנו, צוח קול עד ארבע מאות פרסה.
 משום זה הכניסו אותו בכלי של עפרת, ולא
 נשמע בו קולו, ושרפו אותו באש, לקיים בו
 (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש.

ענין ג' פעמים ה' מלך מלך ימלוך

ה' מלך עולם ועד (י, טז): זוהר בראשית

יא א לַמְּנַצֵּחַ לְדָוִד בִּיהוָה ִּיְהוָה חֲסִיתִי אֵיךְ תֹּאמְרוּ לִנְפֹשֵׁי (נודו) נִוְדֵי תִרְכֶם צִפּוֹר: ב כִּי הִנֵּה הִרְשָׁעִים יִדְרֹכּוּן קִשְׁתׁ בּוֹנְנֵנו חֲצֵם עַל יָתֵר לִירוֹת בְּמוֹ אֶפֶל לְיִשְׂרָאֵל: ג כִּי הַשָּׂתוֹת יִתְרַסֹּן צִדִּיק מִה פֶּעַל: ד יְהוָה ִּיְהוָה בְּחִיבֵל קָרְשׁוֹ יְהוָה ִּיְהוָה בְּשָׁמוֹם כִּסְאוֹ עֵינָיו יַחֲזוּ עַפְעָפְיוֹ יִבְחַנּוּ בְּנֵי אָדָם: ה יְהוָה

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לאבד האויבים

בה' חסיתי וגו' (יא, א): [שימוש תהלים לפרק יא] זה המזמור הוא טוב נגד רוחות רעות ואנשים רעים וסכנות.

— זוהר תהלים —

כָּךְ לֹא יִכּוֹל הָעוֹלָם לְהִתְקִים, אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאָרִיךְ רִגְזוֹ עִם צִדִּיקִים, וְעִם רְשָׁעִים יוֹתֵר מִהַצִּדִּיקִים. עִם הִרְשָׁעִים כְּדִי שְׁיִשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, שְׁיִתְקַיְמוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, כִּפְתוּב (יחזקאל לג) חִי אֲנִי נְאֻם ה' וְגו' אִם אֶחֱפֹץ וְגו' כִּי אִם בְּשׁוֹב רְשָׁע מִדְּרָכּוֹ וְחָיָה. וְחָיָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחָיָה בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעַל כֵּן מְאָרִיךְ לָהֶם אֶת רִגְזוֹ תְּמִיד. אוּ כְּדִי שְׁיִצְא מֵהֶם גְּזַע טוֹב בְּעוֹלָם כְּמוֹ שְׁהוֹצִיא אֶת אַבְרָהָם מִתְּרַח, שֶׁהוּא גְזַע טוֹב וְשֶׁרֶשׁ וְחֵלֶק טוֹב לְעוֹלָם. אֲבָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצִּדִּיקִים תְּמִיד בְּכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁהֵם עוֹשִׂים, מִשׁוּם שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שְׁלֹא יִסְטוּ יְמִינָה וּשְׂמָאלָהּ, וּמִשׁוּם כֵּךְ בּוֹחֵן אוֹתָם, לֹא בְּשִׁבְלֵוֹ, שֶׁהָרִי הוּא יוֹדֵעַ אֶת הַיֵּצֵר וְכַח הָאֱמוּנָה שְׁלֵהֶם, אֲלֵא כְּדִי לְהָרִים רֹאשׁם בְּשִׁבְלֵם. כְּמוֹ זֶה עָשָׂה לוֹ לְאַבְרָהָם, שְׁכַתוּב (בראשית כב) וְהֶאֱלֵהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. מִה זֶה נִסָּה? הֲרַמַּת נִס, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סב) הֲרִימוּ נִס, שְׂאוּ נִס, הָרִים דְּגָלוֹ בְּכָל הָעוֹלָם. וְאֵף עַל גִּב שְׁזֵה נִתְבָּאָר, בְּשִׁבְלֵי זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים

הַקְּב"ה אֵינוֹ מַעֲנִישׁ לֹא אֶת הַצִּדִּיקִים וְלֹא אֶת הִרְשָׁעִים מִיַּד

ה' צדיק יבחן ורשע ואהב (יא, ה): [זוהר בראשית פ' תולדות (דף קלט:)] ויהי רעב

בארץ מלכד הרעב הראשון וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (שם יא) ה' צדיק יבחן ורשע ואהב [ר"ת נחש] חמס שגאה נפשו'. כמה מעשי הקדוש ברוך הוא מתקנים, וכל מה שהוא עושה - הכל על הדין והאמת, כפתוב (דברים לב) הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין ענל צדיק וישר הוא.

בא ראה, לא דן הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון עד שצנה אותו לתועלתו שלא יסטה לבו ורצונו לדרך אחרת כדי שלא ישמא, והוא לא נשמר, ועבר על מצוות אדונו, ואחר כן דן אותו בדין. ועם כל זה לא דן אותו כראוי לו, והאריך עמו את רגזו והתקיים יום אחד שהוא אלף שנים, פרט לאותם שבועים שנים שמסר לדוד המלך, שלא היה לו מעצמו כלום. כמו כן אינו דן את האדם כמעשיו הרעים שהוא עושה תמיד, שאם

צָדִיק יִבְחַן וְרָשָׁע וְאָהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ; וַיִּמָּטֵר עַל רָשָׁעִים פָּחִים אִישׁ

— זוהר תהלים —

כָּלֵל, לֹא רוֹצֵה אוֹתָהּ לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב וְרָשָׁע וְאָהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ, וְדַאי. דְּכַר אַחַר שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (עמוס 1) נִשְׁבַּע אֲדֹנָי יְהוִה בְּנַפְשׁוֹ, וּמִשׁוּם כֵּן צָדִיק יִבְחַן.

בא רָאָה, כְּשִׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָאָדָם, צָוָה אוֹתוֹ לְהִיטִיב לוֹ. נִתֵּן לוֹ חֲכָמָה, הִתְעַלָּה בְּדַרְגָּתוֹ לְמַעְלָה. כְּשִׁירַד לְמִטָּה, רָאָה תְּשׁוּקַת הַיֵּצֵר הָרַע וְנִדְבַק בּוֹ, וְשָׁכַח כֹּל מַה שֶּׁהִתְעַלָּה [שהסתכל] בְּכַבּוּד הָעֲלִיּוֹן שֶׁל רַבּוֹ. בָּא נִחַ, בְּהִתְחַלָּה כָּתוּב (בראשית 1) נִחַ אִישׁ צָדִיק תָּמִיד הֵיחָד, וְאַחַר כֵּן יָרַד לְמִטָּה, וְרָאָה יֵינן חֲזָק שְׁלֹא צָלוּל, מִיּוֹם אֶחָד, וְשִׁתָּה מִמֶּנּוּ וְהִשְׁתַּכַּר וְהִתְגַּלָּה, כְּכַתוּב וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל בַּתּוֹךְ אֶהְלֵה. בָּא אֲבָרָהָם, הִתְעַלָּה בְּחֲכָמָה, וְהִסְתַּכַּל בְּכַבּוּד רַבּוּנוֹ. אַחַר כֵּן וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרַד אֲבָרָם מִצְרִימָה לְגוֹר שָׁם כִּי כָבַד הָרָעַב בְּאֶרֶץ וְגו'. מַה כָּתוּב אַחַר כֵּן? וַיַּעַל אֲבָרָם מִצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ הַנְּגַבָּה, וְהִתְעַלָּה לְדַרְגָּתוֹ הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁהִיְתָה בּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְנִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. בָּא יִצְחָק, מַה כָּתוּב? וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכַד הָרָעַב הַרְאֵשׁוֹן וְגו', וְהִלֵּךְ יִצְחָק וְהִתְעַלָּה מִשָּׁם אַחַר כֵּן בְּשָׁלוֹם. וְאֵת כָּל הַצְּדִיקִים בּוֹחֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי לְהַרִים אֵת רֵאשֵׁם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אֵת דְּגָלוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם בְּעֵינֵי כָלֵם. זֶהוּ שְׁכַתוּב נִסָּה אֵת אֲבָרָהָם. אַף כֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי לְהַרִים אֵת דְּגָל הַצְּדִיקִים, הוּא בּוֹחֵן אוֹתָם לְהַרִים אֵת רֵאשֵׁם בְּכָל הָעוֹלָם. צָדִיק יִבְחַן, מַה הַטַּעַם? אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשׁוּם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּשִׁמְתַרְצָה בְּצְדִיקִים, מַה כָּתוּב? (ישעיה נג) וְה' חָפֵץ דְּכָאוֹ הַחֲלִי, וּבְכָאוֹהוּ. אָכֵל מִשׁוּם שְׂרִצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מִתְרַצָּה אֲלֵא בְּנִשְׁמָה, אָכֵל בְּגוּף לֹא. שְׁהָרִי הַנִּשְׁמָה דּוֹמָה לְנִשְׁמָה שֶׁל מַעְלָה, וְהַגּוּף אֵינּוּ רְאוּי לְהֶאֱחֹז לְמַעְלָה, וְאֵף עַל גַּב שְׂדֵמוֹת הַגּוּף הַיָּסוּד עֲלִיּוֹן.

ובא וְרָאָה, בְּזִמְן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצָּה מִנִּשְׁמַת הָאָדָם לְהַנּוֹת [להאיר] בָּהּ, הוּא מַכֶּה אֵת הַגּוּף כְּדִי שֶׁתְּשַׁלֵּט הַנִּשְׁמָה, שְׁהָרִי בְּעוֹד הַנִּשְׁמָה עִם הַגּוּף, הַנִּשְׁמָה לֹא יְכוּלָה לְשַׁלֵּט. שְׁכַאֲשֶׁר יֵשׁ רַע [נשבר] לְגוּף, הַנִּשְׁמָה שׁוֹלֵטָה. צָדִיק יִבְחַן, מַה זֶה צָדִיק יִבְחַן? כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (ישעיה כח) אֲכַן בַּחֲזֵן. כֵּן גַּם צָדִיק יִבְחַן, מְחַזֵּק אוֹתוֹ. כְּאֲכַן בַּחֲזֵן הַזֶּה שֶׁהִיא פְּנֵת יְקָרָת, כֵּן גַּם צָדִיק יִבְחַן. וְרָשָׁע וְאָהֵב חָמָס שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ (תהלים יא). מַה זֶה שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ? הִתְעַלָּה עַל דַּעְתָּךְ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שְׂנִפְשׁוֹ שׁוֹנָאת אֵת הָרָשָׁע הַהוּא? אֲלֵא אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁכָל הַנִּשְׁמוֹת תְּלוּיוֹת בָּהּ, שְׂנֵאָה נַפְשׁוֹ שֶׁל הָרָשָׁע הַהוּא שְׁלֹא רוֹצֵה אוֹתָהּ

וּנְפֹרִית יְרוּחַ וְלַעֲפוֹת מְנַת בּוֹסֶם: ז כִּי צְדִיק יִחְזוּהוּ צְדָקוֹת אֱהָב יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ פְּנִימוֹ:

זוהר תהלים

שְׁהִיָּה בָּא, וּפִיּו פְּתוּחַ, (וְהִיָּה לֹחַשׁ בַּלְשׁוֹנוֹ) וְלוֹהֵט בְּאַרְצָךְ בַּעֲפָר. נַעַר בְּגִדָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהִכָּה יָדוֹ בְּרֹאשׁ הַנְּחָשׁ, שְׁכַף הַנְּחָשׁ, הַנְּמִיךְ אֶת פִּיּו וְרָאָה לְשׁוֹנוֹ רוּחַשֶׁת. אָמַר לוֹ: נְחָשׁ נְחָשׁ, לָךְ וְאָמַר לְאוֹתוֹ הַנְּחָשׁ הָעֲלִיּוֹן שְׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי מְצוּי בְּעוֹלָם. הַכְּנִיס אֶת רֹאשׁוֹ לְנִקְבַּ שֶׁל עֶפֶר אֶחָד, וְאָמַר: גּוֹזֵר אֲנִי, כְּשֶׁם שֶׁתַּחְתּוֹן חָזַר לְנִקְבַּ הָעֶפֶר, כִּף הָעֲלִיּוֹן יִחְזַר לְנִקְבַּ תְּהוֹם רַבָּה. רַחֵשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּתְּפִלָּה. עַד שְׁהִיּוּ מִתְּפִלִּים, שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד: מִמְּנֵי הַמְּוֹת, הַכְּנִסוּ לְמִקְוֵיכֶם. הַמְּכּוֹת שֶׁל הַמְּשַׁחֲתִים לֹא שׁוֹרֹת בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בִטֵּל אוֹתָן. אֲשַׁרְיָךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂרַבּוֹנָךְ רוּצָה בְּכַבּוּדְךָ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמַשָּׁה כְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וְגו', שְׁמַשְׁמַע שְׁאֲחָזוּ אוֹתוֹ פְּרָגוֹד, וְאִתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקִיָּם. הוּא גּוֹזֵר, וְאִתָּה מְבִטֵּל. בֵּינָךְ כִּף רָאָה שְׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעָבַר אוֹתוֹ הַשְּׁחוֹר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי שְׁהָעוֹלָם הַתְּבִשָּׁם. נִכְנַס לְבִיתוֹ וְדָרַשׁ, (תְּהִלִּים י"א) כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֱהָב יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ פְּנִימוֹ. מַה הַטַּעַם כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֱהָב? מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ פְּנִימוֹ. מַה זֶה פְּנִימוֹ? הַפְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שְׁצָרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מַה שְׁצָרִיכִים. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אִם כִּף, הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ פְּנִימוֹ, אוֹ יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ. מַה זֶה יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ? אָמַר לוֹ, סוּד עֲלִיּוֹן שְׁאוֹתָם יְמֵי קָדָם שֶׁל

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי לֹא נִרְאָה הַקֶּשֶׁת בְּיָמָיו
כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֱהָב יִשְׂרָיִל וַיְחֹזוּ פְּנִימוֹ (י"א, ט): [זוהר ויקרא פ' ויקרא (דף ט"ו א)] מְכָאן סִימָן לְחֶסֶד צְדִיק שֶׁלֹּא מִתְּגַלֶּה הַקֶּשֶׁת הַזֶּה בְּיָמָיו, וְלֹא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא? אוֹתוֹ שְׁמַבְקֵשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְרָאוּי לְהִגָּן עָלָיו, כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שֶׁלֹּא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו אֶת הָאוֹת הַזֹּאת, שְׁהָרִי הוּא הִיָּה אוֹת סִימָן בְּעוֹלָם. שֶׁלֹּא הִיָּתָה גְּזֵרָה שְׁנַגְזְרָה עַל הָעוֹלָם לְמַעַלָּה שֶׁלֹּא מְבִטֵּל אוֹתָהּ, וְהִינּוּ מַה שְׁכָתוּב (שְׁמוֹאל ב' כ"ג) מוֹשֵׁל בְּאֲדָם. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאֲדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל? צְדִיק. שְׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבִטֵּל. כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁיוֹם אֶחָד הִיָּה יוֹשֵׁב עַל הַדֶּלֶת שֶׁל שַׁעַר (מַעֲרַת) לוֹד, הַרִים עֵינָיו וְרָאָה שְׁהַשֶּׁמֶשׁ מְאִירָה, וְהִסְתִּירָה אוֹרָהּ שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים. בִּינְתִים נְחָשָׁךְ הָאוֹר, וְנִרְאָה בְּשֶׁמֶשׁ שָׁחַר וַיִּרְק. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, בָּא אַחֲרַי בְּנִי, וְנִרְאָה שְׁהָרִי וְדָאִי נַגְזְרָה גְּזֵרָה לְמַעַלָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה לְהוֹדִיעַ לִי, שְׁוֹדָאִי שְׁלֹשִׁים יוֹם תְּלוּי אוֹתוֹ הַדְּבַר שְׁנַגְזֵר לְמַעַלָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינּוּ עוֹשֶׂה עַד שְׁמוֹדִיעַ לְצְדִיקִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (עַמּוֹס ג') כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם גְּלָהּ סוּדוֹ אֶל עַבְדּוֹ הַנְּבִיאִים. עַד שְׁהִיּוּ הוֹלְכִים, נִכְנַסוּ לְאוֹתוֹ כְּרָם. רָאוּ נְחָשׁ אֶחָד

זוהר תהלים

העולמות נמצאים כאחד, ואז נקרא ה' אחד ושמו אחד. וכשחטאי העולם מתרבים, נסתר העתיק הקדוש, ואין משגיחים פנים בפנים, ואז מתעוררים הדינים בעולם, והכסאות עולים, ועתיק הימים סתום ולא מתגלה. זהו שכתוב (דניאל ז) הייתי רואה עד שהכסאות הורמו ועתיק הימים יושב. עד שהכסאות הורמו, שאותם הכתרים העליונים, שמשקים את כל האחרים להעמידם בקיומם. ומי הם? האבות. ועתיק הימים יושב ולא מתגלה. ואז מהפכים הרשעים של העולם רחמים לדין.

העתיק הקדוש, נסתר כל הנסתרים. וימי עולם של ז"א, שהם נקראים פנימו, (שהם) רואים בדרך ישר מה שצריך לראות. ששנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא משגיח בעולם ורואה שפשרים מעשיהם של בני האדם למטה, מתגלה העתיק הקדוש בזעיר אנפין, ומסתכלים כל אותם הפנים בפנים נסתרים, וכלם מתברכים. מה הטעם שמתברכים? משום שמתברכים אלו באלו בדרך ישר, שלא סוטים ימינה ושמאלה. זהו שכתוב ישר יחזו פנימו. וכלם מתברכים ומשקים זה את זה, עד שמתברכים כל העולמות. וכל

יב א לְמַנְצֵחַ עַל הַשְּׁמַיּוֹת מְזֻמָּר לְדָוִד: ב הוֹשִׁיעָה יְהוָה יְהוָה כִּי גָמַר חָסִיד
כִּי פָסוּ אֲמוֹנִים מִבְּנֵי אָדָם: ג שְׂוֹא יִדְבְּרוּ אִישׁ אֶת רַעְיוֹ שִׁפְתַי חֲלָקוֹת בְּלִב
וּלִב יִדְבְּרוּ: ד יִכְרַת יְהוָה יְהוָה כֹּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת לְשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדִלוֹת:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —
שלא יחלש

הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו' (יב, ב): [שימוש תהלים לפרק יב] טוב לאמרו שלא יחטא האדם ושינצל מעצות רעות.

— זוהר תהלים —

"יִכְרַת ה' כֹּל שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת וּגּו'" (יב, ד):
[זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' מצורע דף
נב:]: "אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר וּגּו'". רבי
אבא פתח: "גורו לְכֶם מִפְּנֵי חָרֵב כִּי חָמָה
עֲוֹנוֹת חָרֵב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן" (איוב יט, כט).

עונות חרב, למען תדעוון שדוון, שדין
כתיב, למען תדעו שכך הוא נידון מי
שיש לו חרב בלשונו, נידון בחרב ההיא
שמכלה הכל.

על לשון הרע לא מועילה תשובה לבד

[זוהר חלק ג' פ' שלח דף קסא]. רבי יצחק אמר,
בוא וראה, כל חטאי העולם הקדוש ברוך
הוא מכפר עליהם בתשובה, מלבד על
לשון הרע, שהוציא שם רע על חברו, וכך
ביארו, שנאמר: "זאת תהיה תורת
המצרע" (ויקרא יד, ב), זאת היא תורתו של
מוציא שם רע.

בעוון לשון הרע נגזר מיתה על כל העולם
בוא וראה, בלשון הרע שאמר הנחש
להאשה, גרם להאשה ולאדם לגזור
עליהם מיתה, ועל כל העולם, בלשון הרע
כתיב: "וּלְשׁוֹנָם חָרֵב חֲדָה" (תהלים נז, ה),
לפיכך "גורו לְכֶם מִפְּנֵי חָרֵב", מפני לשון
הרע.

מי שיש לו חרב בלשונו נידון בחרב לה'

בגלל לשון הרע מתו אבותינו במדבר ולא
נכנסו לארץ

[זוהר חלק ג' פ' מצורע דף ג]. וכך אמר רבי
שמעון, שעל הכל מוחל הקדוש ברוך
הוא, מלבד על לשון הרע, לפי שכתוב:
"אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שִׁפְתֵינוּ אֲתָנוּ
מִי אָדוֹן לָנוּ"א, ובוא וראה, כמה עשה

[זוהר חלק ג' פרשת מצורע דף ג]. "כִּי חָמָה
עֲוֹנוֹת חָרֵב", מהו "כִּי חָמָה עֲוֹנוֹת חָרֵב",
זו חרב לה"י, שלמדנו חרב יש לו
להקדוש ברוך הוא, שבו הוא דן לרשעים,
זהו שכתוב: "חָרֵב לֵה' מְלֶאֶה דָם" (ישעיהו
לד, ה), "וְחָרְבֵי תֹאכְל בְּשָׂר" (דברים לב, מב),
ולפיכך "גורו לְכֶם מִפְּנֵי חָרֵב כִּי חָמָה

זו הזוהר

מלת תהיה תרמו, שאין לו תרופה אחרת, אלא
שבדאי זאת תהיה ענשו, שיצטרע ואחר כך אם
יושב יטהר. יא. משמע שזה הוא כופר בעיקר,

ת. זו המלכות שהיא מדת הדין. ט. פירוש לדעת
שיהיה נידון מדה כנגד מדה. י. מדייק תיבת
תהיה שיהיה צריך לומר זאת תורת המצורע, אבל

ה אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ: ו מִשֵּׁד עֲנִיִּים מֵאֲנָת אֲבִיּוֹנִים עֲתָה אָקוּם יֹאמֵר יְהוָה אֲשִׁית בְּיַשַּׁע יָפִיחַ לוֹ: ז אֲמֹרֹת יְהוָה

זוהר תהלים

על הכל מוחל הקדוש ברוך הוא פָּרַט לְלִשׁוֹן הָרָע

אותו לשון הרע, נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, ומתו אלה שאמרו, ונגזר בכיה לדורי דורות.

אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ (יב, ה): [זוהר במדבר - פ'

המדבר לשון הרע מעורר עליו רוח טומאה רבי חייא אמר, כל מי שמוציא לשון הרע, מטמאים לו כל אבריו, וראוי להיות מצורע, לפי שהדבור הרע ההוא עולה, ונתעורר רוח טומאה עליו, ונטמא, הבא להטמא מטמאים אותו, בהדבור שלמטה נתעורר ענין אחר.

שלח לך (דף קס"א.) רבי שמעון אמר, אֶלְמָלָא הָיוּ נִכְנְסִים יִשְׂרָאֵל לְאַרְץ בְּסִימָן (באמנות) לְשׁוֹן הָרָע, לֹא הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד אֶפְלוּ רָגַע אַחַד. מִי אֲמָן שֶׁל לְשׁוֹן הָרָע? הַנְּחָשׁ. וְסוּד הַדְּבָר - מִשְׁבָּא הַנְּחָשׁ עַל חֲנָה הַטִּיל בָּהּ זְהֵמָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְעַל הַפֶּל מוֹחֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, פָּרַט לְלִשׁוֹן הָרָע, מִשׁוֹם שְׁכָתוֹב (תהלים יב) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. בֹּא וְרֵאָה כִּמָּה עֲשָׂה אוֹתוֹ לְשׁוֹן הָרָע; גָּזַר עַל אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכְנסוּ לְאַרְץ, וּמֵתוּ אֲלֵה שְׁאֲמָרוּ, וְנִגְזַרָה בְּכִיָּה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. (כל שכן כֵּאֵן שֶׁהוֹצִיא לְשׁוֹן הָרָע עַל הַכֹּל) כְּבִיכּוֹל כֵּיּוֹן שְׁהוֹצִיאוּ עַל הָאֲרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, כְּאֵלוֹ הוֹצִיאוּ עָלָיו. בְּגִלְלָה זֶה קָנָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל זֶה, (כלומר קנא לשמו) וְעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל כָּלֵם לְהַשְׁמֵד מִהָעוֹלָם אֶלְמָלָא תְּפִלַּת מֶשֶׁה.

השכינה נפרעת ממנו

רבי יהודה אמר כתיב: "זאת תהיה תורת המצרע", "זאת תהיה" ודאי כנגדו, להפרע ממנו מאותו המוציא שם רע."

אין תפלתו מתקבלת

"ביום טהרתו והובא אל הפה"ן" מה משמיענו", אלא נשמע מי שהוא בעל לשון הרע אין תפלתו נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי נתעורר עליו רוח טמא, אבל כיון שחזר בתשובה וקבל עליו תשובה" מה כתוב: "ביום טהרתו והובא אל הפה"ן."

זיו הזוהר

המקריב את תפלות ישראל, משמע שרבי יהודה פליג על דעות הקודמות. יד. הכפיל דבריו, אהדר בתשובה וקבל עליה תשובה, כיון שלפעמים די בתשובה מה שמפסיק עשיית העבירה ואינו שב אל קיאו, אבל כאן אין די בכך, אלא שצריך לקבל עליו התשובה בפועל, דהיינו שיפייס את חברו, כדאיתא במשנה, עד שירצה את חברו.

לומר שאין השגחה פרטית. יב. זא"ת רמז על המלכות מידת הדין. יג. קשיא ליה תיבת והובא, שהיה צריך לומר יבא, ומדייק מזה שעד שעשה תשובה נשדדה תפלתו לסטרא אחרא, ועל ידי שיעשה תשובה יתקיים הפסוק: "חיל בלע ונקאנו" (איוב כ, טו), ועל ידי זה הובא ממילא תפלתו אל הכהן שלמעלה, שהוא המלאך מיכאל,

אמרות מְהֵרֹת כִּסְּף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ מִזְמָק שְׂבַעְתִּים: ה אַתָּה יְהוָה
 תִּשְׁמְרֵם תִּצְרְנוּ מִן הַדּוֹר זֶה לְעוֹלָם: ט סְבִיב רִשְׁעִים יִתְחַלְּבוּן בְּרֵם זְלוֹת
 לְבַנֵי אָדָם:

זוהר תהלים

אֶפְלוּ בְשַׁעַת דִּינֹו שֶׁל רִשָׁע הוּא מֵעַז פְּנִיוֹ,
 וְאִזִּי הוּא בְּרִשְׁעָתוֹ קִיָּם. רְאֵה מַה כָּתוּב,
 טָרָם יִשְׁכְּבוּ וְגו'. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּשֵׁם
 שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵן עֵדֵן בְּאָרֶץ -
 כִּף בְּרָא גֵיהֶנֶם בְּאָרֶץ. וְכֵשֶׁם שֶׁבְּרָא גֵן עֵדֵן
 לְמַעַלָּה - כִּף בְּרָא גֵיהֶנֶם לְמַעַלָּה. גֵּן עֵדֵן
 בְּאָרֶץ, שְׂכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים
 גֵּן עֵדֵן וְגו'. גֵּיהֶנֶם בְּאָרֶץ, שְׂכָתוּב (אִיּוֹב י'
 אָרֶץ עֵיפֹתָה כְּמוֹ אֶפֶל וְגו'. גֵּן עֵדֵן לְמַעַלָּה,
 שְׂכָתוּב (שְׁמוּאֵל א כה) וְהִיִּתָּה נֶפֶשׁ אֲדָנִי
 צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוּב
 (קְהֵלֶת יב) וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
 נִתְּנָה. גֵּיהֶנֶם לְמַעַלָּה, שְׂכָתוּב וְאֵת נֶפֶשׁ
 אִיבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כִּף הַקְּלַע. גֵּן עֵדֵן
 לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ. גֵּן עֵדֵן לְמַעַלָּה
 לְנִשְׁמַתָּן שֶׁל צְדִיקִים גְּמוּרִים לְהִיּוֹת נְזוּנִים
 מֵאוֹר הַגְּדוֹל שֶׁל מַעַלָּה. גֵּיהֶנֶם לְמַטָּה
 לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים [שֶׁל יִשְׂרָאֵל] שֶׁלֹּא קִבְּלוּ
 בְּרִית מִלָּה וְלֹא הֶאֱמִינוּ בַּקְּב"ה וְדָתוֹ וְלֹא
 שְׁמְרוּ שְׂבֹת, וְאֵלוּ הֵם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים
 וּמְזֻלוֹת שְׂנֹדוֹנִים בְּאֵשׁ, שְׂנֹאֲמַר (יִחְזַקְאֵל טו)
 מִהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם וְגו', וְכָתוּב
 (יִשְׁעִיָּה טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּגָרִי הָאֲנָשִׁים וְגו'.
 גֵּיהֶנֶם לְמַעַלָּה לְאוֹתָם פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל
 שֶׁעֲבָרוּ עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְלֹא חָזְרוּ
 בְּתִשְׁבּוּבָה, שְׂדוּחִים אוֹתָם לְחוּץ עַד
 שִׁיקְבְּלוּ עֲנָשָׁם, וְהוֹלְכִים וְסוֹכְבִים כָּל
 הָעוֹלָם, שְׂנֹאֲמַר (תְּהִלִּים יב) 'סְבִיב רִשְׁעִים
 יִתְחַלְּכוּ'. וְשֵׁם גְּדוּנִים שְׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ.

עֲנֵן מְגַלֵּת רוּת - יֵשׁ בָּהּ מְגַלֵּת יַחַס לְדָוִד
 הַמְּלִךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם

כִּסְּף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ (יב, ט): [זוהר חדש-
 מדרש רות] אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן קַסְמָא,
 תִּמָּה אֲנִי אִם מְגַלָּה זֶה לֹא בָּאָה אֲלֵא כְּדִי
 לְיַחַס זְרַע דְּוֹד שְׂבָא מְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה - לֹא
 יִסְפֹּר יוֹתֵר, וְלָמָּה לִי כָּל זֶה? לְכַתֵּב הַיַּחַס
 מִבְּעַז, כְּשֶׁנִּשְׂאָ אֵת רוּת, וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי
 תּוֹלְדוֹת פְּרִיץ, עַד וַיִּשִׁי הוֹלִיד אֵת דְּוֹד.
 אֲלֵא הַכֹּל הַצְּטֻרָךְ בְּשִׁבִיל הַצְּדָקָת הַזֹּה,
 שְׂבָאָה לְהַתְּגַיֵּר וְלַחֲסוֹת תַּחַת כְּנָפֵי
 הַשְּׂכִינָה, וְלְהוֹדִיעַ עֲנוּתְנֹתָהּ וּצְנִיעוּת
 שְׂבָאָה וְצְדָקוֹתָהּ. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי יוֹסִי
 אָמַר, לְהוֹדִיעַ זְרַע דְּוֹד, שֶׁהוּא (תְּהִלִּים יב)
 'כִּסְּף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאָרֶץ'. שֶׁהָרִי פְּרִיץ
 וְעוֹבֵד כִּסְּף צְרוּף הוּא, כִּכְסֹף הַזֶּה שֶׁנִּצְרָף
 פְּעַם וּשְׁתַּיִם. וְאִם תֹּאמַר, מִפְּנֵי מַה בָּאוּ מִן
 הָאֲמָהוּת בְּעֵנִין זֶה? אֲלֵא כִּסְּף מְזַקֵּק מִתּוֹךְ
 סָגִים שְׂבָאָה. וְזַרְע דְּוֹד צְרוּף מִצַּד זֶה וּמִצַּד
 זֶה, שְׂכָתוּב (דְּבָרִים ו) וְאַהֲבַתְּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ
 בְּכָל לִבְבְּךָ וְגו', בְּשֵׁנֵי יִצְרָיִךְ, בִּיִּצְרַר הַטּוֹב
 וּבִיִּצְרַר הָרָע. הַכֹּל צְרִיף כְּאֶחָד. וְזַרְע דְּוֹד
 צְרִיף כִּף.

מִשְׁפֵּט הַרְשָׁעִים וְצְדִיקִים בְּגֵן עֵדֵן וְגֵיהֶנֶם
 סְבִיב רִשְׁעִים יִתְחַלְּכוּ (יב, ט): [זוהר בְּרֵאשִׁית
 9' וִירָא (דף 97.)] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵהוּ
 שְׂכָתוּב (יִשְׁעִיָּה נז) וְהַרְשָׁעִים כִּיִּם נִגְרָשׁ וְגו'?

יג א למנצח מזמור לדוד: ב עד אנה יהוה אלהי תשכחני נצח עד אנה
תסתיר את פניך מפני: ג עד אנה אשית עצות בנפשי יגון בלבבי יומם
עד אנה ירום איבי עלי: ד הפיטה עניי יהוה אלהי אלהי האירה עיני
פן אישן המות: ה פן יאמר איבי יכלתי צרי יגילי בי אמוט: ו ואני בחסדך

שימוש תהלים

להנצל ממיטה משונה

עד אנה ה' תשכחני נצח וגו' (יג, ב): [שימוש תהלים לפרק יג] טוב לאמר להנצל ממיטה משונה או שאר פורעניות והוא טוב גם כן לחולי העינים עם עשב הנקרא אוקייאר"ה ובשעת לקיטתה תאמר זה המזמור.

זוהר תהלים

על דור הגלות האחרונה, (ישעיה נג) 'וה' הפגיע בו את עון כלנו. והוא כלול בעשר מדות, שבגללן אמרת (בראשית יח) לא אשחית בעבור העשרה. רד עליו להשגיח על העולם וקים דבריה, שאתה אמת וכל דבריה אמת. שהוא גמל חסד עם השכינה, וקשר שפחתה בגבורה, להיות שפחה אסורה תחת גברתה בקשר של תפלין, והשתדל בגללה בתורת אמת, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפייהו. והשתדל בה בנביאים ובכתובים. בנביאים בכמה נחמות. בכתובים בעשרה מיני תהלים. בצדיק בשמונה עשרה ברכות התפלה.

לאחר כן מדורם עם אותם שקבלו עונשם במוותם, כל אחד ואחד כפי המקום הראוי לו. והרשעים של העובדי כוכבים ומזלות נדונים תמיד באש ובמים ושוב אינם עולים, שנאמר ואשם לא תכבה. משפט הרשעים בגיהנם כמו שכתוב וה' המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש וגו', ושוב אינם עולים, ולא יקומו ליום הדין, שנאמר (דברים כט) אשר הפך ה' באפו ובחמתו. באפו - בעולם הזה. ובחמתו - בעולם הבא.

גמל חסד עם השכינה

ואני בחסדך בטחתי וגל לבי בישועתך
אשירה ליהוה כי גמל עלי (יג, ו):
[ח"צ, מקובלים, מטה לשם, סוד ה'] סופי תיבות
כהנים לויים ישראלים, על ידי ישועתיך
כולם יהיו שמחים, כהנים בעבודתם,
לויים בדוכנם, וישראל במעמדם. ואני
בחסדך בטחתי וגל לבי בישועתך
אשירה ליהוה כי גמל עלי (יג, ו) [מקובלים,
לקט דוד, סוד ה'] שם יל"י מתיחס לביטחון,

ואני בחסדך בטחתי וגל לבי בישועתך
אשירה ליהוה כי גמל עלי (יג, ו):
[זוהר דברים פ' כי תצא (דף רפ"ב ע"ב)] בין כך קם
המנוחה הקדושה ואמר, רבון העולם, הרי
כאן רועה הנאמן, שבו נאמר (במדבר יב)
והאיש משה ענו מאד, עד כעת (שמות ב)
וירא כי אין איש. הרי כאן והאיש משה,
ששקול לששים רבוא של ישראל, ובו
(תהלים לג) ממכון שבתו השגיח. שבו נאמר

בְּמַחְתֵּי יָגַל לְבִי בִישׁוּעַתֶּךָ אֲשִׁירָה לְיוֹהָנָן כִּי גָמַל עָלַי:

זוהר תהלים

במאמר נפשי כגמול עלי אמי, כי תגמול עלי.
אין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק

ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, כמובא בדברי האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'.

ואמר הרשב"י "אני יכול למצוא דרך משובחת וטובה לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקליפות ולהורדת השפע מהעולמות העליונים לעולמות התחתונים, הרבה יותר חזקה מאשר מסירות נפש גופנית להריגה על קידוש השם [של רבו רבי עקיבא], וזאת על ידי מסירת נפש בתכלית הגדולה ביותר לתורה הקדושה שאטרח מאוד מאוד על לימוד התורה עם פרישות מהבלי ותענוגי עוה"ז, ואגלה סודות התורה ככל האפשר, ואפרש לכולם תכלית הבריאה כולה, ואכנס בגנוי המלך העליון כבן שנכנס בגנוי אביו, ואגלה אורות העליונים, ועל ידי האור הגדול הזה אבריש החושך הגדול מן העולם, ואבטל כל הקליפות והדינים מן הקדושה". ועל ידי מסירת נפשו לסודות התורה, וכן על ידי גילוי סודות התורה

אֲשִׁירָה ה' כִּי גָמַל עָלַי (יג, א): [פרי עץ חיים שער הזמירות - פרק ב] גם נראה לעניינת דעתי ששמעתי ממורי ז"ל שצריך לכוין בפסוק "אשירה לה' כי גמל עלי" שבסופי תיבות נרמז שם יל"י, כי שם זה מעלה נשמות דעשיה, כמבואר אצלנו בקבלת שבת בפסוק "ה' למבול ישב", ועיין שם גם פסוק "העלית מן שאול נפשי" היא סוד העלאת המ"ן מבחינת הנפשות שבקל"י העשיה שאין שם אלא בחינת הנפש וקל"י העשיה נקרא שאול דרגא תתאה דגיהנם, וזהו "העלית מן שאול נפשי", גם כל שאר הפסוק מכאן עד ה' מלך, כולם מדברים בענין י' הרוגי מלוכה. שער (שער הכוונות - דרושי תפילת השחר דרוש א' ענין תפלת השחר).

זה הדבר שבו תלוי כל גאולתינו ופדות נפשינו

כולנו באנו "יחד שבטי ישראל" למעמד סיום הזוהר הקדוש במירון, בציון רבי שמעון בר יוחאי ע"ה בבית ה' היכלא דרשב"י אשר לא זזה משם השכינה מעולם. אשרינו שזכינו להיות מחוברים להרשב"י הקדוש ולסיים את כל הזוהר הקדוש, כי זהו הדבר שבו תלוי כל גאולתינו ופדות נפשינו לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, וזכות הזוהר הקדוש מגן ומציל את עם ישראל מכל מני מרעין בישינ.

— תהלים — זוהר תהלים —

יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד.

רבי עקיבא נפטר ביום הכיפורים - ולא ידעו תלמידיו, עד שאליהו הנביא בא להודיע

ובותב ה'בן יהודע', שתלמידיו לא אמרו לו דברים אלו ביום שנפטר, כי נשמתו יצאה ב'אחד' ואיך השיב להם, אלא בכל יום לפני הוצאתו להורג היו סורקים את בשרו, והוא היה מקבל עול מלכות שמים, ובאותם ימים דברו איתו תלמידיו. אבל ביום שבו נפטר, שהוא יום הכיפורים, לא היו איתו תלמידיו, כמסופר במדרש משלי (פ"ט ס"ב) שאליהו הנביא בא להודיע לרבי יהושע הגרסי על מותו של רבי עקיבא.

אמר להן רבי אליעזר הגדול, תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו, אמר לו שלך קשה משלהן

ובספר "סוד ה'" הביא את ספר "שירי מצוה", להגה"צ רבי בנימין אליהו מזאלשין על צוואת רבי אליעזר הגדול להורקנוס בנו, (המוכא בספר שבט מוסר פרק ט"ז), שביאר שכל דברי רבי אליעזר הגדול היו עמוקים על פי הסוד, ומה שאיתא בגמרא סנהדרין (דף סח.), וז"ל: והתניא כשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו לבקרו... אמר להן למה באתם, אמרו לו ללמוד תורה באנו, אמר

זכה להכניע הקליפות ולבטל גזירות להמשיך לעולם חיים שלום וחירות... כי כל הכוח הגדול הזה צריך אותו דוקא לדור הזה האחרון דור של ביאת המשיח, (מהרצ"א מדינוב), ע"כ.

רבי עקיבא היה חבוש בבית האסורים עשרים שנה

ובמדרש שיר השירים מהגניזה [י"ל ע"י הרב יוסף חיים ורטהימר, הוצאת 'כתב יד וספר' ירושלים תשנ"ה], עמוד י"ח, על הפסוק (א א) 'לריח שמניך טובים וכו'', נאמר: 'השביעי [מעשרה הרוגי מלכות] רבי עקיבא, שהיה חבוש בבית האסורים עשרים שנה, והיו מביאים קולמוסים של קנים, ונותנים בין ציפורניו, ומרתיחין צרורות באש, ומניחין תחת שחיו, ואמרו לו הנח מה שבידך, ובכל כך היה מוסיף להם תוכחות, ומה היה אומר להם, 'כמוהם יהיו עושיהם'. וכל דבר שהיו צריכין לו היו שולחים ושואלין לו בבית האסורים [ראה פטחים קיב: יבמות קח: סנהדרין יב. עירובין כא: ירושלמי יבמות פ"ב ה"ח]. לסוף עשרים שנה ששהה בבית אסורים יצא ליהרג, והיה עונת ק"ש וכו'. ובגמרא (ברכות סא:) מתארת את הוצאתו להורג של ר"ע - 'בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי

זוהר תהלים

עשרה הרוגי מלכות - כמו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שניצל, כי בין לומדי תורת הסוד אין, לא שנאה, ולא קנאה, ולא תחרות, אלא כולם באהבה ואחדות גמור, כמו שאמר הרשב"י בזוהר (פרשת נשא - דף קכ"ח ע"א):

תְּדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק ג) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. (אמר) (קכ"ח ע"ב) הֲתִם יְאוֹת הָיָה לְמַהוּי דְחִיל. אֲנִן בְּחִבּוּבוֹתָא תְּלִיֵּיא מְלֵתָא, וְכִתְיֵב, (דברים ו) וְאֶהְבֶּתְ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְכִתְיֵב (דברים ז) מֵאֶהְבֶּת יְיָ אֶתְכֶם, וְכִתְיֵב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

ובראשון הקודש: שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (חבקוק ג) ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי. שֶׁם רְאוּי לְהִיֹּת יְרֵא. אֲנִן בְּחִבּוּבוֹת תְּלוּי הַדְּבָר, שְׁפָתוֹב (דברים ו) וְאֶהְבֶּתְ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכִתְיֵב (שם ז) מֵאֶהְבֶּת ה' אֶתְכֶם, וְכִתְיֵב (מלאכי א) אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם וְגו'.

אם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד

ובגמרא פסחים (דף קיב): חמשה דברים צוה רבי עקיבא את רבי שמעון בן יוחי כשהיה חבוש בבית האסורין, אמר [רשב"י] לו [לרבי עקיבא] רבי למדני תורה, אמר איני מלמדך, אמר לו אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, אמר לו בני יותר ממה שהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק, אמר לו ומי בסכנה, והלא עגל בסכנה, אמר לו אם בקשת ליחנק היתלה באילן גדול, עכ"ל. ורואים שרבי עקיבא חשש ללמדו כשהיה עשרים שנה בבית האסורים, ועל

להן ועד עכשיו למה לא באתם, אמרו לו לא היה לנו פנאי, אמר להן תמיה אני, אם ימותו מיתת עצמן, אמר לו רבי עקיבא שלי מהו [בלומד באיזה מיתה ימות], אמר לו שלך קשה משלהן... אמר להן הוא טהור, ויצאה נשמתו בטרהה, עיי"ש.

אם היה רבי עקיבא לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, ולא הייתה הגזירה

מובן שכל הקפידה היתה מפני שלא למד ולימד את תורת רבו רבי אליעזר שהיתה על פי הסוד, ועל כן קיבל עונש חמור כזה, שרבי עקיבא היה יכול לקבל את כל תורת הסוד וללמד את בני ישראל. וכן כתב הגה"ק מהרצ"א מדינוב בהוספותיו לספר סור מרע ועשה טוב, וזת"ד: ואין לנו כוח בירור ניצוצי הקדושה כמו כוח לימוד הזוה"ק, ומובא בשם האריז"ל, שגם הרשב"י ורבי אלעזר בנו היו בכלל עשרה הרוגי מלוכה, והראיה לזה שברח מפני הקיסר שרצה להורגו, והלך הוא ורבי אלעזר בנו להמערה, והיו צריכים הרשב"י ובנו לעשות התיקון במסירות נפשם להריגה כמו רבי עקיבא רבו של רשב"י, ולהעביר הסיגים והקמשונים וחרולים מן השדה אשר ברכו ה'. ומסיים שם (בספר סוד ה') שאם רבי עקיבא היה לומד סתרי תורה אצל רבי אליעזר הגדול, והיה מלמדם לכ"ד אלף תלמידיו, אז היו כולם באחדות אמיתי, ולא היו מתים, (וגם היו ניצלים מגזירת

—== זוהר תהלים ==—

את כל ישראל, כמו שכתב בזוהר הקדוש: עוד אָמַר אֱלֹהֵינוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה לְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן: בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִתְפָּרְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּדִרְא אֲתַגְלִיא בְּדִרְא בְּתִרְאָה. עוד בְּדִף קב"ד: לְשׁוֹן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לְרַבֵּי שְׁמֵעוֹן. וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר בְּאִילִין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן – רְצָה לֹמַר: כִּי הַלּוּמֵד בְּסֵפֶר הַזֶּהר לֹא יִסְבַּל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל עֲתִידִין לְמִטְעַם מְאִילְנָא דְחַיֵּי דָא הוּא סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקֹן בֵּיהּ מְגַלּוּתָא בְּרַחֲמֵי.

ועל כן לא מספיק ללמוד לעצמו, אלא צריך לזכות את הרבים וללמד ולהשמיע לכל ישראל! כי תורת הסוד נועדה להתגלות וללמד את הרבים בדור האחרון למען הכינו את העולם לקראת תורתו של משיח והגאולה שלימה, וכמבואר בשל"ה הקדוש.

זה אמר לו רבי שמעון אם אין אתה מלמדני אני אומר ליוחי אבא ומוסרך למלכות, יש לבאר על פי כתבי האריז"ל שאין הכוונה למלכות כאן מלכות הרשעה, אלא למדת מלכות שבמיתה על קידוש השם נקרא, שנמסר למידת מלכות העליונה, וזה כוונתו שאם אינך מלמדני תצטרך למות על קידוש ה', כי אי אפשר לעשות התיקון אלא על ידי לימוד תורת הסוד, (סוד ה').

מהסיפור הזה אנחנו לומדים, כי אם רבי עקיבא היה לומד אצלו סודות התורה, היה יכול להינצל מלהיות בעשרה הרוגי מלכות, כמו רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, וזה מה שאמר לו רבי אליעזר תמה אני וכו', כי לימוד תורת הסוד יותר גבוה מליהרג על קידוש ה', כי כל תורת הסוד הוא שיחיו ולא ימותו, לא רק הוא, אלא מכפר ומציל

יֵד אֶלֶּם לְמַנְצַח לְהוֹד אָמַר נָבֵל בְּלָבוֹ אֵין אֱלֹהִים הַשְּׁחִיתוּ הַתְּעִיבוּ עָלֶיךָ
 אֵין עֵשָׂה טוֹב: בַּ יְהוָה מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת הַיֵּשׁ
 מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים: גַּ הַבֵּל כֶּר יַתְדוֹ נֶאֱלָחוּ אֵין עֵשָׂה טוֹב אֵין גַּם

שימוש תהלים

לפחד

אמר נבל בלבו וגו' (יד, א): [שימוש תהלים לפרק יד] טוב לאומרו בזמן שהוא מפחד פן יספרו עליו לשון הרע, ובזמן שלא יאמינו לדבריו.

זוהר תהלים

גודל מעלת לומדי הסוד בעיון חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

מלאך שמפתחות החכמה נמצאים אצלו
 ה' מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת
 הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים (יד, ב):
 [היכלות דקדושה זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רמז): זוהר
 תורה] רבי שמעון אמר, למעלה ברקיע,
 קיימת החיה ההיא, אשר שמו יופיא"ל,
 והוא עומד בכל סודות החכמה, וכל
 אותן מפתחות החכמה נמצאים אצלו.

המלאך מגין בשעת פטירתו של האדם
 שרדף להכיר קונו

והוא המלאך, שעומד לתבוע שכר מאת
 הקדוש ברוך הוא, ליתן לכל אותן
 הרודפים אחר כל בעלי החכמה, ואפילו
 מכל אדם, ולומדים חכמה לדעת את
 רבונם, וזה הוא השכר שהוא נתן
 לאנשים הרודפים אחר חכמה לדעת את

"ה' מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים עַל בְּנֵי אָדָם לְרֵאוֹת
 הַיֵּשׁ מִשְׁפִּיל דְּרִישׁ אֶת אֱלֹהִים" (יד, ב):
 [זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' חיי שרה דף קל:]
 אמר רבי יוסי, בוא וראה, זכאים הם
 הצדיקים שנגנו להם הרבה טובות לעולם
 הבא, ואין מקום פנימי בכל אותן
 המקומות, כהם המוכנים להיודעים בסוד
 רבונם, ויודעים להתדבק בהם בכל יום,
 על אלה כתוב: "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
 זוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּוֹ" (ישעיהו סד, ג), מהו
 "לְמַחְכָּה לּוֹ", כמו שכתוב: "חִכָּה אֶת
 אֵיבֹב בְּדַבְרֵיהֶם" (איוב לב, ד), ואלה
 המשכילים בדברי החכמה, ומדייקים בה,
 ומחכים לה להבין ברור הדבר, להכיר את
 רבונם, אלה הם שרבונם מתפאר בהם
 בכל יום, אלה הם הנכנסים בין קדושים
 העליונים, והם נכנסים בכל השערים
 שלמעלה, ואין מי שימחה בידם, אשרי

זיו הזוהר

ונקרא גם כן "היכל זוהר", והרמ"ז זצ"ל כתב כאן
 רמז, שהשם יופיא"ל בגימטריא קבל"ה:
 יז. פירוש אפילו מן הפחות ממנו, כדאיתא

טו. דורש למחכה לו פירוש, שלומד במתינות
 ובעיון עמוק, למען ישכיל ויבין היטב. טז. זה
 המלאך הוא השר של ההיכל "עצם השמים"

אָחַד: הַלֹּא יָדְעוּ כָּל פְּעֻלֵי אֲנֹן אֶבְלֵי עַמִּי אֲכָלוּ לֶחֶם יְהוָה לֹא קָרְאוּ:
 הַ שֵׁם פָּחַדוּ פָּחַד בְּי אֱלֹהִים בְּרוּר צְדִיק: וְ עֲצַת עֲנִי תְכַיְשׁוּ בְּי יְהוָה

זוהר תהלים

רבונם, שכאשר יוצא אדם זה מעולם הזה, מלאך ההוא יוצא נגדו על ד' שרפים מעופפים, ופורח לפניו, ואינו מניח לכל אותן שרי הדין אשר בצד הטומאה לגשת אליו, וכמה הם מלאכי השלום סביביו.

בבושהי, וכאשר מנשאים כנפיהם אותן השרפים אשר תחת החיה ההיא, מנקשים בכנפיהם ושרפים אותה, והיא נשרפת ולא נשרפת, קיימת ולא קיימת, וכך נידונת בכל יום, מאירה ואינה מאירה, אף על פי שיש לה מעשים טובים.

אין שיעור לשכר העוסקים בחכמה זאת לפי שאין שכר גדול בעולם ההוא, כמו לאלה העמלים בחכמה, להסתכל בכבוד רבונם, ואין שיעור להשכר, של אותן היודעים חכמה, להסתכל בכבוד רבונם, אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב: "אֲשֶׁרֵי אָדָם מְצָא חֲכָמָה וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה" (משלי ג, יג).

גודל מעלת הוותרן לעניים

"עֲצַת עֲנִי תְכַיְשׁוּ בְּי ה' מְחַסְהוּ": (יד, ו)

[זוהר ח"א פ' וירא (דף קט.) זוהר תורה]

אמר רבי חייא, כל איש שהוא צר עין אל העניים, ראוי הוא שלא יתקיים בעולם, ולא עוד אלא שאין לו חיים לעולם הבא, וכל מי שהוא וותרן לעניים, ראוי הוא שיתקיים בעולם ושיתקיים העולם בזכותו, ויש לו חיים ואריכת החיים לעולם הבא.

הנחשים נכנעים ואינם יכולים להזיק ואלה השרפים כאשר נוסעים ונתגלים, נכנעים לפניהם אותן נחשים שרפים, היוצאים מן הנחש ההוא שגרם מיתה לכל העולם.

כפי שיגע ונצטער להכיר קונו כך הוא מקבל שכר

מלאך קדוש הזה עומד, כאשר הנשמה עולה ומגעת אצל, אז הוא שואל אותה בסודות החכמה האלוהית, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה ונדבק בה, כך נותנים לו שכרו.

אם היה ביכולתו ללמוד ולא למד נדחה לחוץ בבושה נוראה

ואם היה ביכולתו ללמוד אותה החכמה ולא למד, נדחית לחוץ ואינה נכנסת, ועומדת תחת היכל ההוא

זיו הזוהר

עצם השמים, היכל זוהר.

במשנה, איזהו חכם הלומד מכל אדם: יח. זה ההיכל של אותו המלאך יופיא"ל, והוא ההיכל

מִחֶסְהוּ: זְמוּ יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעֵת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה אֵלָיו שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל
יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:

זוהר תהלים

המרחם על עניים ברצון הלב צלם המצות בענין זה שיתעלה האיש בצורתו האלקים אינו סר ממנו של אדם.

נבוכדנצר נשתנה צורתו ברגע שהטיל עין רע בעניים

מניין, מנבוכדנצר, אף על פי שחלם לו חלום ההוא, כל זמן שהיה חונן לעניים לא נתקיים בו החלום, כיון שהטיל עין רעה שלא לחנון לעניים, מה כתוב: "עוֹד מִלְתָּא בְּפִסְמֵי מִלְכָּא וּגְוִי" (דניאל ד, כח), מיד נשתנה צורתו ונטרד מן האנשים, זהו שכתוב: "נַעֲשֶׂה אֲדָם" (בראשית א, כו), כתוב כאן עשיה, וכתוב שם: "וְיִשֶׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בְּעֵז" (רות ב, יט).

"נַעֲשֶׂה עִנִּי תְבִישׁוּ כִּי ה' מִחֶסְהוּ": (יד, 1):

[זוהר ח"א הקדמת הזוהר (דף יג:)] זוהר תורה] סוד זה ראינו בספר של שלמה המלך, שכל מי שמרחם על העניים ברצון הלב, לא תשתנה צורתו לעולם מן צורת אדם הראשון, וכיון שצורתו של אדם נרשמת בו, הוא שולט על כל הבריות שבעולם בצורה ההיא, זהו שכתוב: "וּמִוִּרְאֵיכֶם וְחִתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חֵית הָאָרֶץ וּגְוִי" (בראשית ט, ב), כלם זועים ומפחדים מן הצורה ההיא שנרשמת בו, לפי שזאת המצוה טובה מכל שאר

זיו הזוהר

יט. פירוש, שנותן הצדקה, לא בעבור התפארת וגיאות, אלא מחמת נדבת לב טוב, מלא רחמים.

טו א מְזַמֵּר לְדָוִד יְהוֹנָתָן מִי יְגוּר בְּאַהֲלָהּ מִי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֻשָּׁהּ: ב הוֹלֵךְ תְּמִים וּפְעַל צְדָק וְדָבַר אֱמֶת בְּלִבָּבוֹ: ג לֹא רָגַל עַל לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְיוֹהוּ רָעָה וְחִרְפָּה לֹא נִשְׂא עַל קִרְבּוֹ: ד נִבְּוָה בְּעֵינָיו נִמְאָם וְאֵת יְרֵאֵי יְהוֹנָתָן

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להמית שד

ה' מי יגור באהליך וגו' (טו, א): [שימוש תהלים לפרק טו]. טוב להיות מקובל בעיני הבריות וגם זה המזמור טוב להבריא השד אמור אותו על קדרה חדשה מלאה מים שאובים ותרחץ למי שיש בו רוח או שד. ושם שלו יל"י. י' מן "יגור, ל' מן "רגל, י' מן "ימוט, דבסוף המזמור באלפ"א בית"א דא"ת ב"ש, ותאמר. יהי רצון מלפניך השם הגדול יל"י שתסיר כל שד ומוזיק מגוף (פלוגי בר פלונית) וישתה מן המים וירחץ בהם פניו ידיו ורגליו, והוא יברח.

— זוהר תהלים —

מְזַמֵּר לְדָוִד ה' מִי יְגוּר בְּאַהֲלָהּ וְכוּ' (טו, א)

(א): [זוהר חדש 9' ויצא (דף קטז): מדרש

הנעלם] רבי יצחק פתח, (תהלים טו) מְזַמֵּר לְדָוִד ה' מִי יְגוּר בְּאַהֲלָהּ מִי יִשְׁכַּן בְּהַר קְדֻשָּׁהּ הוֹלֵךְ תְּמִים וּפְעַל צְדָק וְדָבַר אֱמֶת בְּלִבָּבוֹ וגו'. מה משמיע? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַבִּי יוֹסִי, אֵלּוּ הָעֲשָׂרָה הֵם כְּנֶגֶד עֲשֻׂרֵת הַדְּבָרוֹת שְׁעֵתִידִים בְּנֵיוֹ שֶׁל יַעֲקֹב לְקַיֵּם בְּמָקוֹם הַהוּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָרִי אַחַד עֶשֶׂר הֵם? אָמַר לוֹ, לֹא רָגַל עַל לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעְיוֹהוּ רָעָה - דְּבַר אַחַד הֵם, שְׁכַל הַמְּרַגֵּל בְּחִבְרוֹ, מִיָּד עָשָׂה עִמּוֹ רָעָה. לֹא רָגַל בְּלִשׁוֹנוֹ - לֹא עָשָׂה עִמּוֹ רָעָה. וְכִי מִי שָׁם אֵת אֵלֶּה כְּנֶגֶד עֲשֻׂרֵת הַדְּבָרוֹת?

אין לו רשות להרהר בְּמָה שְׁאִינּוּ יָכוֹל לְהַשִּׁיג

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל עֲשֻׂרֵת הַדְּבָרוֹת מְשַׁתְּמָעִים מֵהֶם. הוֹלֵךְ תְּמִים - כְּנֶגֶד אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ. מְלַמֵּד שְׁצִרֶיךָ אָדָם

הוֹלֵךְ תְּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁכַאֲשֶׁר נִמּוֹל נִקְרָא תְּמִים. וּפְעַל צְדָק - זֶה יַצְחָק. וְדָבַר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב

מְזַמֵּר לְדָוִד ה' מִי יְגוּר בְּאַהֲלָהּ (טו, א):

[זוהר בראשית 9' ויצא (דף קטא):] וַיִּסַּר

בְּיוֹם הַהוּא אֶת הַתִּישִׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) 'ה' מִי יְגוּר בְּאַהֲלָהּ' וגו'. הָרִי בְּאֲרָנוֹ וּבְאֲרוֹ הַחֲבָרִים, הוֹלֵךְ תְּמִים - זֶה אַבְרָהָם, שְׁכַאֲשֶׁר נִמּוֹל נִקְרָא תְּמִים. וּפְעַל צְדָק - זֶה יַצְחָק. וְדָבַר אֱמֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְדָאֵי שְׁיַעֲקֹב נִדְבַק בְּאֱמֶת. אִם הוּא בְּאֱמֶת נִדְבַק, מָה הִטְעַם עָשָׂה עִם לְבָן בְּצוּרָה הַזֹּאת?

אָמַר יַעֲקֹב הַבְּחִין אֵת שְׁעַת הַמְּזֹל שְׁלוֹ שְׁהִיתָה, שְׁמַתָּר לְאָדָם לְבַחֵן אֵת שְׁעַתוֹ טָרָם יְשׁוּב לְאֲרָצוֹ, וְאִם מְזֹלוֹ עוֹמֵד בְּמָה שְׁעוֹשָׂה - יָפָה, וְאִם לֹא - אֵל יוֹשִׁיט רַגְלוֹ עַד שְׁיַעֲלָה [שיעמד במה שעשה] אֵלָיו.

עֲשָׂרָה דְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים כָּאן כְּנֶגֶד עֲשֻׂרֵת הַדְּבָרוֹת

יִכְבַּד נִשְׁבַּע לְהִרְעֵ וְלֹא יִמַר: הַ כִּסְפוֹ לֹא נָתַן בְּנִשְׁךָ וְשָׁחַד עַל נָקִי לֹא לָקַח
עֲשֵׂה אֱלֹה לֹא יִמוּט לְעוֹלָם:

— זוהר תהלים —

יוֹסִי אוֹמֵר, כִּנְגַד לֹא תִגְנַב, שְׁכָתוֹב (שמות
כב) אִם זָרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ עָלָיו.

לֹא תִרְצַח

נִבְזָה בְּעֵינָיו נִמְאָס - כִּנְגַד לֹא תִרְצַח. מִי
שֶׁהוּא נִבְזָה בְּעֵינָיו, לֹא יַעֲשֶׂה
קִטְטָה שְׂיִהְרֵג, וְלֹא יִהְרֵגוּהוּ.

כִּפּוּד אָב וְאִם רַק עַל פִּי הַתּוֹרָה

וְאֵת יִרְאֵי ה' יִכְבַּד - כִּנְגַד כִּפּוּד אֵת אֲבִיךָ
וְאֵת אִמְךָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עַל הַכֹּל
חַיִּב אָדָם לְכַבֵּד אֲבָיו וְאִמּוֹ. יֵצֵא מִכָּל זֶה
- אִם יֵאמְרוּ לוֹ לְעֵבֵר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה אוֹ
לְעֵבֵד עֲבוּדָה זָרָה, שְׂאִינוֹ חַיִּב לְכַבֵּד. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב וְאֵת יִרְאֵי ה' יִכְבַּד.

יִטִּיל שְׁבוּעָה עַל יִצְרוֹ אִם מִסִּיתוֹ לְעֵרִיּוֹת

נִשְׁבַּע לְהִרְעֵ וְלֹא יִמַר - כִּנְגַד לֹא תִנְאֶף.
שְׂהָרִי אִם יִצְרוּ רוּצָה לְשַׁלֵּט עָלָיו,
יִטִּיל שְׁבוּעָה עַל יִצְרוֹ, כְּמוֹ בּוֹעֵז שְׂאִמֵּר
(רות א) חֵי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

לֹא תִגְנוֹב לֹא תַחֲמוֹד

כִּסְפוֹ לֹא נָתַן בְּנִשְׁךָ - זֶהוּ כִּנְגַד לֹא תִגְנַב.
שְׂאִם אִינוֹ מְלוֹנֵה בְּרַבִּית, וְדָאֵי לֹא
יִלְךְ וְיִגְנַב. וְשָׁחַד עַל נָקִי לֹא לָקַח - כִּנְגַד
לֹא תַחֲמוֹד.

לְקַבֵּל עָלָיו אֵימַת עַל מַלְכוּת שְׂמִים, וְאִין
לוֹ רְשׁוּת לְהִרְהֵר בְּמָה שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְהַשִּׁיג,
מִשְׁמַע שְׁכָתוֹב אֲנִכִּי ה' אֱלֹהֶיךָ סִתָּם. כְּתוֹב
כְּאֵן הוֹלֵךְ תְּמִים, וְכְתוֹב שֶׁם (דְּבָרִים יח)
תְּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ, וְאִין לְךָ רְשׁוּת
לְהִרְהֵר עַל מָה שְׁלֹא הִרְשִׁית.

אִין דְּבַר שְׁעוֹמֵד בְּפָנֵי חִלּוֹל ה'

וּפְעֵל צָדֵק - כִּנְגַד לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים
אֲחֵרִים עַל פָּנֵי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
וְלֹא תַעֲבֹדֵם. מִכָּאֵן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִיךְ
לְךָ דְּבַר עוֹמֵד כִּנְגַד חִלּוֹל ה'. מִנִּין לָנוּ?
מִמִּסִּית, שְׁכָתוֹב (שם יג) יְדָךְ תִּהְיֶה בּוֹ
כְּרֵאשׁוֹנָה לְהִמִּיתוֹ. לְמָה? כִּי בִקֵּשׁ
לְהִדִּיחֵךְ מֵעַל ה' אֱלֹהֶיךָ. וְאִם הִרְגֵּ אֹתוֹ,
נִקְרָא צְדִיק, מִקְנֵא וּפְעֵל צָדֵק, וְזֶהוּ וּפְעֵל
צָדֵק.

אִסוּרֵי לֹא תִשָּׂא לֹא תַעֲנֶה שְׂמִירַת שְׁבַת
וְאִסוּר גְּנָבָה

וְדַבֵּר אֱמֶת בְּלִבְבוֹ - כִּנְגַד לֹא תִשָּׂא אֵת
שֶׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוּא. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, אִינָם כְּסֻדְרָם, וְאִף עַל גַּב שְׂאִינָם
כְּסֻדְרָם, אִין זֶה מִשְׁנֵה לָנוּ. לֹא רָגַל עַל
לְשׁוֹנוֹ לֹא עֲשֵׂה לְרַעְהוֹ רַעָה - כִּנְגַד לֹא
תַעֲנֶה בְּרַעַף עַד שְׂקֵר. וְחִרְפָּה לֹא נִשָּׂא עַל
קִרְבוֹ - כִּנְגַד מִחֲלַל שְׁבַתוֹת בְּפִרְהִסְיָא. רַבִּי

זוהר א מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ: ב אִמְרַת לִיהוָה לֵאמֹר אֲדַבְּרֶנּוּ

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לפרסם הגנב

שמרני אל כי חסיתי בך וגו' (טז, א): [שימוש תהלים לפרק ז]. זה המזמור טוב לפרסם הגנב. קח טיט מן שפת הנהר וחול מן הים וערב אותם וגבל וכתוב כל הנחשדים וקח ספל חרס ומלא אותו מים שאובים ושים כל השמות הנחשדים בספל כל אחד ואחד לעצמו ואמור עליו זה המזמור י' פעמים ושם שלו הוא ח"י. ח' מן "חבלים, י' מן "נחלת שפרה עלי, ובכל פעם יאמר. יהי רצון מלפניך ח"י שתודיעני מי גנב כך וכך, ומי שגנב יפתח עינו שלו ויעלה פתקו למעלה. וטוב לפתיחת הלב ומשלים האויבים ומוציא האדם מצרה שהיה רגיל בה לרוחה.

זוהר תהלים

המלכות שהיא "מך" = עניה, "תם" = נשמרת מהחיצונים

(טז, א): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"ט): זוהר תורה] מה הטעם, "שְׁמֵרְנִי אֵל" כִּי, צד של אברהם נצרך להתעורר, שיאיר חסד העליון, לחסדי דוד הנאמנים.

"מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ"

(טז, א): [זוהר חדש פ' כי תשא (דף

נו): זוהר תורה] זה ביארנו, מהו "מִכְתָּם",

מך, תם, מך לפי שאין לה אור משלה,

תם, כאשר הלבנה בשלימות, ומאירה

באורות עליונים, אז תם, ועל כן "מִכְתָּם

לְדָוִד", מתי, כאשר נשמרת הלבנה, זהו

שכתוב "שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ",

מהו "חֲסִיתִי", כמו שכתוב "חֲסִיָּה

נִפְשִׁי" (תהלים נו, ב) כב.

שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ

שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ (טז, א): [זוהר חדש

פ' כי תשא] מתי? כְּשֶׁנֶּשְׂמַרְתָּ

הַלְבָּנָה. זְהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים טז) שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי

חֲסִיתִי. מַה זֶה חֲסִיתִי? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם נו)

חֲסִיָּה נִפְשִׁי.

צָרִיף לְעוֹרָר, שְׁיָאִיר חֲסֵד עֲלִיּוֹן לְחֲסֵדֵי דָוִד

הַנְּאֻמָּנִים

מַה הַטֵּעַם שְׁמֵרְנִי אֵל? צְדוֹ שֶׁל אַבְרָהָם

שְׁצָרִיף לְעוֹרָר, שְׁיָאִיר חֲסֵד עֲלִיּוֹן

דוקא שם קל רצה לעורר צד החסד

שיאיר חסד למלכות

"מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ"

זו הזוהר

המלכות, שנקראת נפש, וצריכה שמירה ומחסה בפני הס"א: כג. מדייק, למה הזכיר השם א"ל, שהוא חסד, מדרגת אברהם, ואומר שזה משום שאל זה תשוקת המלכות, שתוכל להקרא בשם חסדי דוד, על ידי שתקבל השפעה מן מדת החסד:

כ. זו מדת המלכות, שורש דוד המלך, נדמית להלבנה, שאין לה אור של עצמה, אלא מה שמקבלת מן השמש, וכמו כן המלכות מן התפארת: כא. המלכות צריכה שמירה ומחסה מן הס"א, שלא יניקו ממנה השפעה: כב. נפשי זו

אֶתָּה טוֹבָתִי בַל עָלִיךְ: ג לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי כָּם: ד יִרְבוּ עֲצֻבוֹתֶם אַחַר מָהָרוּ כָּל אִסְיָךְ נִסְבִּיחֶם מְדָם וְכָל אִשָּׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שְׁפָתַי: ה יְהוָה מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים נִפְלוּ

זוהר תהלים

"אתה תומיך גורלי", מהו "גורלי", זה הגורל שנאחז בו דוד המלךי.

מִרְכָּבָה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילוֹת

אֲבָרְךָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֵף לַיְלֹת יִסְרוֹנֵי כְּלִיֹּתַי (ט"ז, ט): [זוהר חלק ב'

פ' תרומה דף קלז.] וְלִילָה לְלִילָה יַחְנֶה דַּעַת - מִרְכָּבוֹתֶיךָ (זו לזו) שֶׁהֵן גּוֹף הַכֶּסֶּא, וְכֵלֶן נִקְרָאת לִילוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז) אֵף לִילוֹת יִסְרוֹנֵי כְּלִיֹּתַי. מִרְכָּבָה עֲלִיוֹנָה נִקְרָאת יָמִים, יוֹם לְיוֹם. מִרְכָּבָה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילוֹת, לִילָה לְלִילָה.

פעמים שאמר דוד 'את' ופעמים לא אמר 'את'

"אֲבָרְךָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וְגו'" (ט"ז, ט). [זוהר תורה זוהר חלק ג' פ' בלק דף

קצט.] אמר רבי אלעזר, הרי אנו רואים שלפעמים אמר דוד את, שכתוב "אֲבָרְךָ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי", וכתוב: "אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל יְעַת וְגו'" (תהלים לד, ב), "בְּרָכִי נִפְשֵׁי אֶת ה'" (שם קד, א), כמו כן בהתחלת התפלה נתתקן לומר ברכו את ה' המבורך, ולפעמים אמר דוד "בְּרָכּוּ ה' מְלֹאכֵינוּ" (שם קג, כ), "בְּרָכּוּ ה' כָּל צְבָאֵינוּ וְגו'" (שם פסוק כא) ולא אמר את.

לְחִסְדֵי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים. זֶה שְׁכָתוֹב (שם קג) וְחִסְדֵי ה' מַעֲלֵם וְעַד עוֹלָם. חִסְדֵי - זֶה אֲבָרְכֶם, שְׁלֶקַח מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אִוֵר וְחַיִּים וְנִתֵן לְעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְעַד עוֹלָם עַל יְרָאֵינוּ. הוּא הָעוֹלָם הָאֲחֵרוֹן שֶׁתְּלוּיָהּ בּוֹ הִירָאָה.

לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֲדִירֵי כָּל חֲפְצֵי כָּם

לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה (ט"ז, ט): [בראשית פ' לך לך דף פג ע"ב]

הָאָדָם שֶׁהוּא שְׁלֵם בְּכָל, נִקְרָא קְדוּשׁ אַחַר כֵּךְ כְּשֶׁשְׁנִיחֶם נִתְקַנְיָם, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ אִוֵר לְכֵן כֶּסֶא לְאוֹר הַנִּסְתָּר שְׂאִינוּ נִרְאָה וְאִינוּ נוֹדַע מִה שֶׁשָּׂרָה עַל אוֹתוֹ הָאוֹר הַלְּבָן, וְאִז הָאוֹר שְׁלֵם. וְכֵךְ הָאָדָם שֶׁהוּא שְׁלֵם בְּכָל, וְאִז נִקְרָא קְדוּשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז) לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְגו'. כְּמוֹ כֵן בְּסוֹד עֲלִיּוֹן.

אתה ה' תומיך ומשפיע בגורלי שהיא המלכות

"ה' מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסֵי אֶתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי" (ט"ז, ט): [זוהר ח"ג פ' בלק דף קצט:] זוהר תורה] אמר רבי יצחק בוא וראה, על עץ הזה שכל כחותיו בו תלויים, אמר דוד

זיו הזוהר

כד. זו מדת המלכות גורלו וחלקו של דוד:

לִי בְנַעֲמִים אֶף נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: ז אֶבְרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף לִילֹת יִסְרוֹנִי כְלִיּוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד כִּי מִיְמִינִי כָּל אֲמוֹט: ט לָכֵן שָׂמַח לִפִּי וַיִּגַּל בְּבוֹדֵי אֶף בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטַּח: י כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרְאוֹת שְׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמֹחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נֹצֵחַ:

זוהר תהלים

[זוהר חדש 9' כי תשא דף טז נד:] עוד דרש רבי אלעזר ואמר, כתוב: "אֶבְרַךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי", וכתוב "אֶבְרַכְּהָ אֶת ה' בְּכָל עַת תְּמִיד תִּהְלֹתוּ בְּפִי" (תהלים לד, ב), למי נצרך ברכות מן התחתונים, לא"ת, שהיא נאחזת בהם כשלהבת בפתילה, ורוד שהיה יודע זה, אמר אברכה א"ת.

אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח (טז, יא): [זהר חדש 9' כי תשא] ועל זה (תהלים טז) תודיעני ארח חיים. כמו שנאמר (שמות ב) וידע אלהים. ארח חיים, ומי הוא? שבע שמחות, אותו שפל השבע נקלל בו, ויחזיר פניו כנגד פניך, שאני אחוז בהם. ואז נעמות בימינך נצח, שהשמאל נקלל בימין. וכשנקללת, חוזר הצור לעשות את פעלו של תמים, ועל כן זה יתנו.

אריה יושב על המזבח ואוכל את הקרבן "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח" (טז, יא): [זוהר תורה; זוהר חדש] בוא וראה, כאשר

לפני התפילה אנו מושכים את השכינה עלינו

אלא למלאכים העליונים, שהם במרומים של היכל העליון, נאמר ברכו ה', אנו היושבים למטה, ברכו את ה', לפי שאנו צריכים להמשיך עלינו א"ת הזאת, ועמה נכנס אצל המלך, לחזות פניו, ועל כן אמר דוד: "אני בצדק אחזה פניך", בצד"ק ודאי, ולפיכך התחלת התפלה ברכו את ה', להמשיך על ראשינו א"ת הזאת, וכיון שאנו מושכים א"ת הזאת עלינו, יש לנו לומר התפלה ולשבח.

אסור לומר שלום לאיש קודם התפילה ולפיכך אסור לברך לאיש קודם שיתפלל האדם תפלתו, וימשוך על ראשו א"ת הזאת, ואם מקדים ומברך תחלה לאיש, הרי נתמשך לזה האיש במה על ראשו, במקומה של א"ת הזאת. ולפיכך למלאכים העליונים אמר "ברכו ה'", ואנחנו א"ת ה' להוספה.

מברכים את המלכות

"אֶבְרַךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי וגו'" (ט"ז, ט):

זיו זוהר

כו. ובשביל התקשרות הזאת עם ישראל נקראת המלכות בשם כנסת ישראל:

כה. מדת המלכות נקראת א"ת, כיון שנכללת מן כ"ב אותיות, מן א' עד ת', וגם נקראת בשם צדק.

א תַּפְּלָה לְדוֹד שְׁמֵעָה יְהוָה צַדִּיק תִּקְשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תַּפְּלָתִי

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לאומרו בדרך

שמעיה ה' צדק וגו' (יז, א): [שימוש תהלים לפרק יז]. טוב למאן דבעי למיזל באורחא. צלי יתיה ואת מצלח ושם שלו הוא י"ה. י' מן "שדוני, ה' מן "מרמה. ואמור. יהי רצון מלפניך י"ה השם הגבור והנורא שתצליח דרכי ותישר אורחותי אמן אמן אמן סלה סלה סלה.

זוהר תהלים

ישראל מטיבים מעשיהם, מזבח ההיא שולטת עם צד הימין, והיו רואים כתבנית אריה רובץ עליה על הקרבן ואוכל אותו, ולכך נקראת אריאל המזבח, קרית חנה דוד ודאי, כי חלקו של דוד היא, וכל ימיו עמל להאיר לה.

דוד התפלל שיתחברו תפארת עם מלכות ועל כן אמר "תודיעני ארח חיים", כמו שכתוב: "וידע אלהים" (שמות ב, כה), "ארח חיים", מי הוא כט, "שבע שמחות את פניך", זה שכל שבע נכללות בו, יחזיר פניו לעומת פניך שאני נאחז בהם, ואז "נעמות בימיך נצח", שהשמאל יתכלל בימין.

דוד המלך ויעקב אבינו צפו את ענני הגלות

לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואחר כך יתפלל תפלתו

שמעיה ה' צדק תקשיבה רנתי האזינה תפילתי (יז, א): [זוהר בראשית פ'

ויחי (דף רמג c) רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים לראות את רבי שמעון בקפוטקיא. אמר רבי חזקיה זה שאמרנו לעולם יסדר אדם שבחו של רבונו ואחר כך יתפלל תפלתו. מי שלבו טרוד ורוצה להתפלל תפלתו, והוא בצרה, ולא יכול לסדר את שבח רבונו כראוי, מה הוא?

תפילה לדוד שמעיה ה' צדק (יז, א): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף כג):] עשירי

בתפלה, וזו שכינה, ועליה נאמר (תהלים יז) 'תפלה לדוד שמעיה ה' צדק'. ודוד ברוח הקדש אמר באחרית הימים של הגלות, אמר על ישראל (שם) 'בחנת לבי פקדת לילה, ואין לילה אלא גלות, ומה שאמר איוב הכל היה משל על ישראל שאמר כלה ענן וילך, והשטן רצה לקטרג לו, ואמר הקדוש ברוך הוא, איוב לא בדעת

בְּלֹא שִׁפְתַי מִרְמָה: ב מִלִּפְנֵיךָ מִשְׁפָּטִי יֵצֵא עֵינֶיךָ תַּחֲזִינָה מִיִּשְׂרָאֵל: ג בְּחַנְתָּ לְבִי פְקַדְתָּ לִילָה צָרַפְתָּנִי כֹל תִּמְצָא זַמְתִּי כֹל יַעֲבֹר פִּי: ד לַפְעֻלֹת אָדָם בְּדַבַּר שִׁפְתֶיךָ אֲנִי שָׁמַרְתִּי אַרְחוֹת פְּרִיזִין: ה תִּמְדָּךְ אֲשֶׁר־י בְּמַעֲגֵלֹתֶיךָ כֹּל נְמוּטוֹ פְעָמָי: ו אֲנִי קָרָאתֶיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אֲזַנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: ז הַפְלֵה חֲסִדֶיךָ מִזְשִׁיעַ חֹסִים מִמַּתְקוֹמָמִים בִּימִינֶךָ: ח שְׁמַרְנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עֵינַי בְּצַל בְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵנִי: ט מִפְנֵי רְשָׁעִים זֶה שְׁדוּנִי אִיבִי בְּנִפְשׁ יִקְיֹפוּ עָלָי: י חֲלָבִמוֹ סָגְרוּ פִימוֹ דַּבְּרוּ בְּגִאוֹת: יא אֲשֶׁר־נָו עֵתָה (סבבנו) סִבְבֵנוּ עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִטּוֹת בְּאָרְץ: יב דְּמִינוּ בְּאֶרֶץ יַכְסוּף לְטָרוֹף וְכִכְפִּיר יֵשֵׁב בְּמִסְתָּרִים: יג קוֹמָה יְהוָה־יִשְׁמַע קְרָמָה פָּנָיו

זוהר תהלים

חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שבכל זמן שכנסת ישראל באה לפני הקדוש ברוך הוא, הקדוש שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי. אמר דוד, אני התקשרתי עם כנסת ישראל, כמו שהיא נמצאת לפניך, גם אני כך נמצא. ומשום כך, שמעה ה' צדק - בראשונה, ואחר כך - הקשיבה רנתי האזינה תפלתי.

בְּלֹא שִׁפְתַי מִרְמָה, מה זה בלא שפתי מרמה? אלא כך שנינו, כל דבור ודבור של תפלה שמוציא אדם מפיו, עולה למעלה ובוקע רקיעים, ונכנס למקום שנכנס, ושם נבחן אותו הדבור, אם זה דבור כשר ואם לא. אם זה דבור כשר - מכניסים אותו לפני המלך הקדוש לעשות רצונו. ואם לא - מסטים אותו החוצה, ומתעוררת באותו דבור רוח אחרת.

אמר לו, אף על גב שלא יכול לכוון לבו ורצונו, סדור ושבח של רבונו למה שיגרע? אלא יסדר את שבח רבונו אף על גב שלא יכול לכוון, ויתפלל תפלתו. זהו שכתוב תפלה לרוד שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי. שמעה ה' צדק - בתחלה, משום שהוא סדור של שבח רבונו. ואחר כך הקשיבה רנתי האזינה תפלתי. מי שיכול לסדר שבח רבונו ולא עושה, עליו כתוב (ישעיה א) גם כי תרבו תפלה אינני שמע ידיכם וגו'.

כל דבור ודבור של תפלה שמוציא אדם מפיו עולה למעלה ובוקע רקיעים, ונכנס למקום שנכנס, ושם נבחן אותו הדבור, אם זה דבור כשר ואם לא

שְׁמַעַה ה' צָדֵק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי הָאֲזִינָה תִּפְלָתִי (יז, א): [זוהר ויקרא פ' מצורע (דף נ"ה.)] רְבִי חִזְקִיָּה פִתַח וְאָמַר, (תהלים יז) 'שְׁמַעַה ה' צָדֵק' וְגו'. כְּמָה

זוהר

להזדווג עם המלכות, שנאחז דוד בפנים שלה,

הספירות ונקרא עץ החיים, הוא יחזור פניו

הַכְרִיעֵהוּ פְּלִטָה נַפְשִׁי מִרְשָׁע חֲרָבָה: יד מִמְּתִים יִדְּךָ יְהוָה מִמְּתִים
מִחֲלֵד חֲלָקֶם בַּחַיִּים (וצפניך) וְצַפּוּנְךָ תִּמְלֵא בְטַנָּם וְשִׁבְעוּ בָנִים וְהַנִּיחוּ יִתְרָם
לְעוֹלָלֵיהֶם: טו אֲנִי בְצַדֵּק אֶחֱזָה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקְיִין תְּמוֹנֶתְךָ:

זוהר תהלים

על ידי המלכות הנקראת צדק אחזה פניך
פני ה'

על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם
צדיקים

"אני בצדק אחזה פניך וגו'" (יז, טו):

[זוהר תורה; זוהר חלק א' פ' נח דף עב.] פתח יהודי ההוא ואמר, דוד המלך חביבות ודבקות שלו באב"ן ההיא היהלא, ועליה אמר: "אָבֶן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה" (תהלים קיח, כב), וכאשר חפץ להסתכל במראה כבוד רבונו, לקח אותה האב"ן בידו תחלה ואחר כך נכנסלב, לפי שכל מי החפץ להתראות לפני רבונו, לא יכנס אלא באב"ן ההיא, שנאמר: "בְּזֹאת יִבֹּא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (ויקרא טז, ג), ודוד התפאר עצמו ואמר: "אֲנִי בְצַדֵּק אֶחֱזָה פְּנִיךָ" לדי, וכל יגיעתו של דוד להתראות עם אב"ן ההיא כראוי לפני העלין.

ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם

בחיים (יז, יד): [זוהר שמות פ' פקודי

דף ה'נ"ד:] בא וראה, משום שרבי עקיבא עלה למעלה כראוי, נכנס בשלום ויצא בשלום. דוד שאל שאלה, ולא התפרש, שכתוב (תהלים יז) 'מִמְּתִים יִדְּךָ ה' מִמְּתִים מִחֲלֵד חֲלָקֶם בַּחַיִּים'. (תוהה) על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם צדיקים, זכאים, שלא חטאו חטא כדי שיענשו.

בא וראה, ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים. כאן הוא שני צדדים - ידך ה', וחלד. ידך ה' - זה הקדוש ברוך הוא, שהנשמה מתכנסת אליו. ממתים מחלד - זה הצד האחר, שהגוף הוא שולט עליו, שכתוב (ישעיה לח) לא

אביט אדם עוד עם יושבי חלד. וזו זוהר

לעזרתו להעלות תפלתו: לג. השכינה הקדושה במקורה מדת המלכות נקראת זא"ת, ונקראת אב"ן, ונקראת צד"ק: לד. אחזה פניך היינו התפארת מלך הקדוש, ששמו שם הוי"ה ברוך הוא:

ואז יומתק השמאל דין ויתכלל בימין רחמים: לא. מדת המלכות נקראת אב"ן, בסוד הכתוב: "על אבן אחת שבעה עינים" (זכריה ג, ט), שבעה דוקא ולא שבע, והבן: לב. פירוש, שהתקשר עצמו בשכינה הקדושה, ולקחה

ג לחודש

יח א לְמִנְצַח לְעַבְד יְהוָה לְדָוִד אֲשֶׁר דִּבֶּר לַיהוָה אֵת דְּבָרֵי
 הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם הַצִּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִיַּד שָׂאוֹל:
 ב וַיֹּאמֶר אֲרַחֲמֶנּוּ יְהוָה חֲזֹקֵי: ג יְהוָה סִלְעֵי וּמַצִּוֹתַי וּמַפְלְטֵי אֵלַי
 צוּרֵי אַחֲסָה בּוֹ מְגַנֵּי וְקֶרֶן יִשְׁעֵי מִשְׁגָּבַי: ד מִחֲלָל אֶקְרָא יְהוָה וּמִן אֹיְבֵי
 אֹנִישׁ: ה אֶפְפוּנֵי חֲבָלֵי מָוֶת וְנַחֲלֵי בְלִיעַל יְבַעֲתוּנִי: ו חֲבָלֵי שָׂאוֹל סִבְבוּנֵי
 קַדְמוּנֵי מוֹקְשֵׁי מָוֶת: ז בְּצַר לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ
 וְשָׁמַע מִהִיבְלוֹ קוֹלִי וְשִׁוְעָתִי לִפְנֵי תְבוּא בְּאֹזְנֵי: ח וַתִּגְעַשׁ וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ
 וּמוֹסְדֵי הָרִים יִרְגָּזוּ וַיִּתְגַּעְשׁוּ בִּי חָרָה לִּי: ט עָלָה עֵשָׂן בְּאִפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּי תֹאכַל
 גַּחְלִים בָּעֵרוּ מִמֶּנּוּ: י וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדַּ וְעָרְפֶּל תַּחַת רַגְלָיו: יא וַיִּרְכַּב עַל פְּרוּב

===== שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים =====

להנצל ממלכים

למנצח לעבד וגו' (יח, א): [שימוש תהלים לפרק יח] אם ראית לסטים באים לקראתך אמור אותם והם יברחו מלפניך ושם שלו הוא אליה. א' מן "אשר דבר, ל' מן "שאוּל, י' מן מ' ד"ממרום בא"ת ב"ש, ה' מן "האל הנותן. ואמור. יהי רצון מלפניך אלי"ה שתצילני מכל אויבי ומכל שונאי ומכל פגע רע. ועוד אמור אותם על מים ושמן ומשח החולה ויתרפא.

===== זוהר תהלים =====

ה' נתגלה אל ישראל במדת הרחמים
 "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדַּ וְעָרְפֶּל תַּחַת רַגְלָיו"
 (יה, י): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף 9): זוהר
 תורה] אמר רבי שמעון, בשעה שהקדוש
 ברוך הוא חפץ להתגלות בהר סיני, קרא
 הקדוש ברוך הוא לכל פמליא שלו,
 ואמר להם, עכשיו ישראל צעירים, שאין
 יודעים דרכי, ואני חפץ להתגלות
 עליהם, אם אתגלה עליהם בכח של
 גבורה לא יוכלו לסבול, אבל אתגלה
 עליהם ברחמים ויקבלו משפטי, זהו

שכתוב: "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" (שמות יט, טז),
 ביום השלישי ודאי, שהוא
 רחמים לה.

נתגלה ברחמים ונתן התורה שהוא מצד
 הגבורה

מניין, שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדַּ" (שמואל
 ב' כב, י), ובזה נתגלה הקדוש ברוך
 הוא לישראל, הקדים להם רחמים
 בתחלה, ואחר כך ניתנה להם התורה מצד
 הגבורה.

זו זוהר

הבנין ומדתה מדת הרחמים.

לה. ספירת התפארת נקראת שמי"ם, גם יום
 השלישי שהיא ספירה ג' מן ז' הספירות של ימי

וַיַּעַף וַיֵּרָא עַל בְּנֵי רוּחַ: יב וַיֵּשֶׁת׃ הַשֶּׁנֶּה סִתְרוּ סְכִיבוֹתָיו סִכְתּוֹ חֲשֹׁבֶת מוֹם עָבִי
שְׁחָקִים: יג מִנְגֵּה נִגְדּוֹ עָבְיו עָבְרוּ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ: יד וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם יְהוָה

זוהר תהלים

לְהִיכֵן יֵרֵד ה'

"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד וַיַּעֲרַף תַּחַת רַגְלָיו" (יה, שם): [זוהר ח"ב פ' יתרו (ד' 19) זוהר תורה] רבי יצחק אמר כתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד" (שם), ונאמר: "וַיֵּרֵד ה' לְעֵינַי כָּל הַעָם עַל הַר סִינַי" (שמות יט, יא), "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד", אנה ירד, אפשר תאמר שירד לסיני, "עַל הַר סִינַי" כתובלו, ולא כתוב בהר סיני, אלא "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד", אנה ירד?

השכינה היתה על הר סיני וה' ירד עליה להתייחד עמה

אמר רבי יוסי, ירד במדרגותיו, ממדרגה למדרגה ומכתר לכתר, עד שנדבק באר"ץ ההיא, ואז נוארה הלבנה ועמדה בשלימות, זהו שכתוב: "וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד" לאר"ץ ההיא, ובכך כתוב: "עַל הַר סִינַי", מה היה נמצא על הר סיני, זאת אומרת שזו השכינה.

כָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עַל עַמּוּד יְחִידִי צְדִיק סוֹד הָעוֹלָם

וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם ה' וַעֲלִיזוּ יַתֵּן קִלְוֹ בְּרַד

וְגַחְלֵי־אֵשׁ (יה, יד): [זוהר בראשית פ' וישב (ד' 19)] רבי יהודה פתח וְאָמַר, (תהלים יח) וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם ה' וַעֲלִיזוּ יַתֵּן קוֹלוֹ בְּרַד וְגַחְלֵי אֵשׁ. בא ראה, כְּשֶׁבָרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, הַתְּקִין לוֹ שְׁבָעָה עֲמוּדִים עַל מַה שְּׁעוּמַד, וְכָל הָעֲמוּדִים עוֹמְדִים בְּעַמּוּד אֶחָד יְחִידִי, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁכָתוֹב (משלי ט) חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצָבָה עֲמוּדֶיהָ שְׁבָעָה, וְכָל אֵלֶּה הֵם עוֹמְדִים בְּדִרְגָּה אַחַת מֵהֶם שְׁנִקְרָאת (שם י) צְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְכִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִבְרָא מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם וְתַקּוּנוֹ, שֶׁהוּא נִקְדָּה אַחַת שֶׁל הָעוֹלָם וְהֶאֱמָצַע שֶׁל הַכֹּל, וְמִי הוּא? צִיּוֹן, שְׁכָתוֹב (תהלים ג) מְזִמּוֹר לְאַסֵּף אֶל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מְמֹרָח שְׁמֵשׁ עַד מְבֹאוֹ. וּמֵאִיזָה מְקוֹם? מְצִיּוֹן, שְׁכָתוֹב מְצִיּוֹן מְכַלֵּל יְפֵי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ. מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא צֵד הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הָאֱמוּנָה הַשְּׁלֵמָה כְּרֵאוּי נִכְעַת יִשְׂרָאֵל הַחֲזִיקוּ בּוֹ בְּסוּדוֹת הַמְּצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם מַחְזִיק אִדָּם בְּצִיצִית שְׂמַתְעֻטָּף בָּהּ, וְצִיּוֹן הַחֲזִיק וְהִנְקָדָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וּמֵהַמְּקוֹם הַהוּא נִתְּקַן כָּל

זו הזוהר

שנקראת א"רץ, שהיא המלכות והשכינה הקדושה, ונקראת לבנה, יען כי אין לה אורה, אלא מה שמאיר בה התפארת, עם שאר הספירות, וזהו שלימותה, ולולי שהיתה הורדה כזאת, שתנתן התורה על ידי התגלות אור האלהות באמצעות המלכות, לא היה באפשרות לישראל לסבול אור האלהות הגדולה, כי הרי גם אחר הירידה הזאת, היה קשה להם לסבול.

לו. כאן נדחקו מפורשי זוהר, ונראה לי שמה שמוקף הוא מיותר, ועיקר קושייתו, שכתוב: וירד סתם, ולא פירש לאן ירד, ואם תרצה לומר דהיינו שירד על הר סיני, הלא בתורה אחר שנאמר וירד ה', נכתב על הר סיני, אם כן גם כאן היה לו לומר על הר סיני ולא סתם וירד, ועל זה מתרץ רבי יוסי, שהמכוון הוא הורדה מן ספירות העליונות, עד הספירה

וְעֵלְיוֹן יִתֵּן קִלּוֹ בְרַד וְנַחְלֵי אֵשׁ: טו וַיִּשְׁלַח חֲצִיּוֹ וַיְפִיצֵם וַיְבָרְקֵם רַב וַיהוָה: טז
 וַיִּרְאוּ אַפְיָם מִיּוֹם וַיִּנְגְּלוּ מוֹסְדוֹת תְּבַל מִנְעֻרְתָּךְ יְהוָה: ז׳ מִנְשַׁמַּת רוּחַ
 אֶפְדָּ: יז וַיִּשְׁלַח מִפְּרוֹם יִקְחֵנִי וּמִשְׁנֵי מַפְּוִם רַבִּים: יח יִצְלַנִּי מֵאִיְבֵי עַז וּמִשְׁנֵי
 בִּי אֲמַצּוֹ מִמֶּנִּי: יט יִקְדְּמוּנִי בְּיּוֹם אִיְדֵי וַיְהִי יְהוָה: כ׳ לְמִשְׁעַן לִי: כ׳ וַיִּצְיָאֵנִי
 לְמִרְחֵב יַחְלִצֵנִי בִּי חֶפְזִן בִּי: כא וַיִּגְמְלֵנִי יְהוָה: כב כְּצַדִּיק כְּבָר יְדֵי וַיִּשֵׁב לִי:
 כג בִּי שְׁמֵרְתִּי דְרָכֵי יְהוָה: כד וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהֵי: כה בִּי כָּל מִשְׁפָּטָיו
 לְנַגְדֵי וַחֲקָתָיו לֹא אָסִיר מִנִּי: כו וַאֲהֵי תָמִים עִמּוֹ וְאַשְׁתַּמֵּר מִעֲוֹנֵי: כז וַיִּשָּׁב
 יְהוָה: לח לִי כְּצַדִּיק כְּבָר יְדֵי לְנַגְדֵי עֵינָיו: כט עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד עִם גְּבַר תָּמִים

זוהר תהלים

משום שְהרי הוא הִיה מְכַשֵּׁף, כְּפָתוּב
 (בראשית כ) נחשתי ויברכני ה' בגלגלך. ואף
 על גב שיעקב נקרא איש שלם, משום כָּךְ
 הִיה שְלָם, עִם מִי שֶׁהֲצַטְרַף לוֹ לִלְכַת עִמּוֹ
 בְּרַחֲמִים הִיה הוֹלֵךְ, וְעִם מִי שֶׁהֲצַטְרַף לוֹ
 לִלְכַת עִמּוֹ בְּדִין קָשָׁה וּבְעַקְמִימוֹת הִיה
 הוֹלֵךְ, מִשׁוּם שֶׁשְׁנֵי חֲלָקִים הִיוּ בוֹ, וְעֵלְיוֹ
 כְּתוּב (תהלים יח) 'עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד וְעִם
 עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל'. עִם חֲסִיד בְּצַד הַחֲסִיד, וְעִם
 הַעַקֵּשׁ בְּצַד שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה, הַכֹּל כְּרֵאוּי.

אוֹתָם שְׁאַחֲזִים בוֹ בְּאֲמוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא - מִגֵּן הוּא עַל כָּל אוֹתָם רוּחוֹת רְעוֹת
 וּמְזִיקִים שְׁמוֹשׁוּטִיִּים בְּעוֹלָם

הַאֵל תָּמִים דְּרָכֵי אִמְרַת ה' צְרוּפָה מִגֵּן
 הוּא כָּכֵל הַחֲסִים בוֹ (יה, לא): זוהר
 בראשית פ' בראשית (דף יט:): [ויאמר אלהים יהי
 מארת וכו'. מארת חסר, שגבראה אספרה
 לתינוקות. שאחר שנגנזו אור של אור
 הראשון, נבראה קלפה למח, ואותה
 קלפה מתפשטת ומציאה קלפה אחרת.
 כיון שיוצאת, עולה ויורדת, מגיעה לגבי
 פנים קטנות, רוצה להתדבק בהם

הָעוֹלָם וְנַעֲשֶׂה, וּמִתּוֹכוֹ נִזּוֹן כָּל הָעוֹלָם.
 וּבֹא וְרָאָה, וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם ה' וְעֵלְיוֹן יִתֵּן
 קוֹלוֹ וְגו'. כִּיּוֹן שְׁאָמַר וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם
 ה', לְמָה כְּתוּב וְעֵלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ? הִנֵּה [ס"א
 אלא] כָּאֵן סוּד הָאֲמוֹנָה [על מה עולם]
 שְׁאֲמַרְנוּ שְׁצִיּוֹן הִיא הַשְּׁלֵמוֹת וְהִיפִי שֶׁל
 הָעוֹלָם, וְהָעוֹלָם נִזּוֹן מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם שֶׁשְׁתֵּי
 דְרָגוֹת הֵן, וְהֵן אַחַת, הֵם צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם,
 זֶה דִּין וְזֶה רַחֲמִים, וּשְׁנֵיהֶם אֶחָד, מִכָּאֵן
 דִּין וּמִכָּאֵן רַחֲמִים. מִמַּעַלָּה לְמַעַלָּה יוֹצֵא
 קוֹל שְׁנִשְׁמַע. לְאַחַר שְׁאוֹתוֹ הַקּוֹל יוֹצֵא
 וְנִשְׁמַע, אֲזַ יוֹצֵאִים הַדִּינִים וְדְרָכֵי הַדִּין,
 וְהַרְחֵמִים יוֹצֵאִים וְנִפְרָדִים מִשֶּׁם. וַיִּרְעַם
 בְּשָׁמַיִם ה', זֶה בֵּית הַדִּין בְּרַחֲמִים. וְעֵלְיוֹן,
 אֵף עַל גַּב שְׁאִינוֹ נִמְצָא וְאִינוֹ נוֹדַע, כִּיּוֹן
 שֶׁהַקּוֹל הַהוּא יוֹצֵא, אֲזַ נִמְצָא הַכֹּל, דִּין
 וְרַחֲמִים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וְעֵלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ. כִּיּוֹן
 שִׁיתֵּן קוֹלוֹ, אֲזַ בְּרַד וְנַחְלֵי אֵשׁ, מִיָּם וְאֵשׁ.

יעקב הלך עם לבו בדין

עִם חֲסִיד תִּתְחַפֵּד וְעִם עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל (יה,
 כ): [זוהר בראשית פ' תולדות (דף קלט:)]
 אמר רבי יהודה, וכן בלבן נראה כך,

תתמם: כו עם נכר תתברר ועם עקש תתפתל: כח כי אתה עם עני תושיע ועינים רמות תשפיל: כט כי אתה תאיר גרי יהוה אלתי וניה חשבי: ל כי כד ארץ גודד ובאלתי אדלג שור: לא האל תמים דרבו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו: לב כי מי אלוה מבלעדי יהוה ומי צור זולתי אלהינו: לד האל המאזני חיל ויתן תמים

זוהר תהלים

ומעופפים. אדם שמש מאה ושלישים שנים עם רוחות נקבות, עד שבאה נעמה, ומתוך יפיה טעו אחריה בני האלהים עז"א ועז"ל, והולידה מהם. וממנה התפשטו רוחות רעות ושדים בעולם, שהיא הולכת ומשוטטת בליה [נ"א: עם לילית] והולכת בעולם וצוחקת [נ"א וצוחקות] בבני אדם ועושות להם שישפכו קרי. ובכל מקום שנמצאים בני אדם ישנים יחידים בבית, שורות עליהם ואוחזות ונדבקות בהם, ולוקחות מהם תאוה ומולידות מהם, ועוד פוגעות בו במחלות, והוא לא יודע. וכל זה בפגימת הלבנה. מארת, כשמתקנת הלבנה, מתהפכות האותיות (תהלים יח) 'אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו'. מגן הוא על כל אותם רוחות רעות ומזיקים שמשוטטים בעולם בפגימתה לכל אותם שאחוזים בו באמונת הקדוש ברוך הוא.

ולהצטיר בתוכם, ולא רוצה להפרד מהם, מפריד אותה הקדוש ברוך הוא משם ומוריד אותה למטה, כשברא אדם כדי לתקן זה בעולם הזה. כיו שראתה את חנה דבוקה בצדו של אדם של יפי של מעלה וראתה דמות שלמה, פרחה משם, ורצתה כמו מקדם להתדבק בפנים קטנות. אותם שומרי השערים שלמעלה לא נתנו לה. נזף בהם הקדוש ברוך הוא והטיל אותה בשפולי הים, וישבה שם עד שחטא אדם ואשתו. אז הוציא אותה הקדוש ברוך הוא משפולי הים, ושולטת על כל אותם תינוקות פנים קטנות של בני אדם שראויים להענש בחטאי אבותיהם, והיא הולכת ומשוטטת בעולם. מתקרבת לשערי גן עדן שבארץ ורואה פרוכים, שומרי שערי גן העדן, ויושבת שם אצל אותו להט החרב, בגלל שהיא יצאה מצד אותו להט.

מי ציר פאלוקינו - משמעויתה פמה פרושים

ומי צור זולתי אלהינו (יה, לב): [זוהר בראשית פ' לך לך (ד' טז)] ויהי אכרם בן תשעים שנה ותשע שנים וגו'. רבי אבא פתח, (שמואל ב כב) 'כי מי אל מבלעדי ה'

בשעה שמתהפך אותו להט, בורחת ומשוטטת בעולם, ומוצאת תינוקות שראויים להענש, וצוחקת בהם והורגת אותם. וזה בפגימת הלבנה שהקטינה את אורה, וזה מארת. כשנולד קיץ לא יכלה להתדבק בו. אחר כך התקרבה אליו והולידה רוחות ושדים